Belgique - België
P.B.
2600 Berchem 1-2
BC 9924
ISSN 0771.470X
Afgiftebureau B-2600 Berchem 1-2
Erkenningsnr. P408981
verschijnt 2x per jaar
ISSN 0921-7592

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME
&
wereld revolutie

Nr. 381
3e - 4e kwartaal 2024 1 Euro
Nr. 156
nl.internationalism.org
benelux@internationalism.org

PERSORGAAN VAN DE INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING IN BELGIË / NEDERLAND

Verkiezingen in de Verenigde Staten, een populistische golf wereldwijd...

De toekomst van de mensheid ligt niet in de stembus, maar in de klassenstrijd!

Oorlogen, terrorisme, pandemieën, klimaatverandering, wijdverspreide onveiligheid, hongersnood... Er gaat geen dag voorbij zonder een nieuwe ramp, zonder een nieuw bloedbad! Alle regio's van de wereld, zelfs de machtigste landen, worden getroffen door deze reusachtige wereldwijde chaos. De bourgeoisie heeft geen oplossing voor de historische crisis van haar systeem; ze kan de mensheid alleen maar meeslepen in haar waanzinnige race van oorlog en vernietiging. Naast de tragedie van de steeds bloedigere oorlogsconflicten, die ze voeden en aanwakkeren over de hele wereld, worden de grootmachten zelf getroffen door steeds ingrijpendere politieke schokken.

Amerikaanse presidentsverkiezingen, in het hart van de wereldwijde chaos

In dit opzicht is de situatie in de Verenigde Staten emblematisch: terwijl Trump een karikatuur is van egocentrisme en onverantwoordelijkheid en openlijk de belangen van zijn kleinburgerlijke kliek behartigt ten koste van die van het nationale kapitaal, wordt de hele Amerikaanse bourgeoisie, met inbegrip van haar meest 'verantwoordelijke' fracties, getroffen door een epidemie van het 'ieder voor zich' waardoor de verschillende partijen van de heersende klasse steeds minder in staat zijn om samen te werken. De poging tot moord op de Republikeinse kandidaat en de manier waarop Joe Biden, de aftakelende president, zich wanhopig vastklampte aan zijn kandidatuur, waardoor hij de overwinning van zijn kamp ernstig in gevaar bracht, zijn treffende symbolen van deze tendens naar desintegratie en chaos binnen het staatsapparaat zelf, dat geacht wordt de samenhang van de maatschappij te garanderen.

Het onvermogen tot nu toe van de dominante facties van de Amerikaanse bourgeoisie om Trump te diskwalificeren, ondanks talrijke pogingen op gerechtelijk en financieel, vlak, heeft de spanningen tussen de verschillende politieke kampen alleen maar doen toenemen, waarbij vooral de intensiviteit van de revanchistische geest van de Trump-aanhangers toenam en de oorverdovende mediahype rond het *'gevaar'* dat Trump en zijn kliek voor de *'Amerikaanse democratie'* vormde.

Beide partijen staan in vuur en vlam vooral omdat Kamala Harris, sinds het gedwongen terugtreden van Biden en ondanks de vrees voor een implosie van het democratische kamp, massaal wordt gesteund, waardoor de peilingen snel een nek aan nek race met Trump lieten zien. Het onbesliste karakter van de resultaten beklemtoont het geweld van de confrontaties en de moeilijkheden om het spel van de verkiezingen te beheersen.

De instellingen van de Amerikaanse staat worden dus zwaar dooreengeschud door een grote destabilisering die, gezien de plaats van de Verenigde Staten in de mondiale imperialistische arena, niet zonder gevolgen kan blijven voor de hele planeet. De uitkomst van deze confrontatie tussen de Democraten en de Republikeinen blijft de regeringen in de hele wereld zorgen baren, die niet meer weten welke kant ze op moeten. De verkiezingen zijn ook een bron van diepe bezorgdheid over het verloop van militaire conflicten, vooral in Oekraïne en het Midden-Oosten.

Maar afgezien van de onmiddellijke resultaten in november, zal de spanning binnen de bourgeoisie van de Amerikaanse supermacht niet afnemen en kan het de verhoudingen tussen alle imperialistische machten op deze planeet alleen maar verder destabiliseren.

De opkomst van het populisme verzwakt het 'oude continent'

Terwijl de politieke situatie in de Verenigde Staten een grote invloed heeft op elk continent, is het verre van een geïsoleerd geval. Integendeel, het is een voortzetting van de wereldwijde populistische golf, een puur product van de ontbinding van het kapitalistische systeem, waar de meest achterlijke, verdeeldheid zaaiende en irrationele burgerlijke opvattingen zegevieren. De opkomst van het populisme in Europa werd grotendeels bevestigd tijdens de Europese verkiezingen, waardoor het proces van destabilisering van het 'oude continent' versneld werd en in de toekomst alleen maar kan toenemen.

Maar de populistische golf is slechts de meest spectaculaire uitdrukking van een veel breder proces van desintegratie en groeiende chaos binnen de Europese bourgeoisie. In Frankrijk heeft de ontbinding van de Nationale Vergadering geleid tot een steeds onbeheersbaardere politieke situatie. Het gedwongen huwelijk van het Frans-Duitse koppel strandt en kanselier Scholz is zelf politiek verzwakt door de sterke opkomst van de AfD, vooral in het oosten van het land. In Groot-Brittannië is de Conservatieve Partij ingestort en heeft Farage's populistische Reform Party een ongekende electorale doorbraak gemaakt, terwijl de rellen van uiterst-rechtse groepen aanleiding gaven tot tegendemonstraties, een situatie die ook steeds meer gepolariseerd en chaotisch is. De destabilisering en verzwakking van de Europese staten begint al gevolgen te hebben voor de situatie in de wereld, vooral aan het Oekraïense front en in Oost-Europa, maar ook in de onontwarbare chaos van Afrika ten zuiden van de Sahara.

De burgerlijke 'democratie' tegen de arbeidersklasse

De arbeidersklasse wordt geconfronteerd met een steeds diepere economische crisis van het kapitalisme, met werkloosheid, onzekere banen, bezuinigingen en een ongecontroleerde inflatie. Tegen deze achtergrond van ernstige verslechtering, in het licht van imperialistische spanningen en confrontaties op alle fronten, zijn regeringen gedwongen om hun toch al kolossale militaire uitgaven te verhogen, wat de schulden alleen maar kan vergroten en de bezuinigingen en aanvallen doen toenemen.

Geconfronteerd met bezuinigingen is het proletariaat overal ter wereld al begonnen te reageren, zoals tijdens de enorme strijd in Groot-Brittannië van juni 2022 tot het voorjaar van 2023, tijdens de beweging in Frankrijk tegen de pensioenhervorming in 2023 of tijdens de stakingen in de Verenigde Staten in 2023 in openbare sector in Californië of in de auto-industrie. Ook nu nog zijn er talrijke mobilisaties: stakingen van het spoorwegpersoneel in Canada deze zomer, massale stakingen bij Samsung in Zuid-Korea, de dreiging van massale stakingen

wordt vervolgd op pagina 5

Patstelling in de oorlog in Oekraïne en het Midden-Oosten

Twee uitingen van de verschrikking en irrationele waanzin van het kapitalisme!

Deze zomer zijn de dodelijke spanningen in Oekraïne en het Midden-Oosten verder opgelopen in een destructieve escalatie waarvan de uitkomst niet duidelijker kan zijn: voor geen van de strijdende partijen zal er ooit iets goeds uit deze oorlogen voortkomen.

Een oneindige escalatie van oorlog

De opmars van het Russische leger in Oost-Oekraïne is beantwoord met nieuwe invallen. Deze keer rechtstreeks door het Oekraïense leger op Russisch grondgebied in de Koersk-regio. Er is een nieuwe stap gezet, die de bevolking en de wereld bedreigt met een uitbreiding van het conflict en een nog dodelijker confrontatie. Alle strijdende partijen zijn in een uiterst gevaarlijke spiraal terechtgekomen: Zelenski, bijvoorbeeld, wacht allen maar op een kans om Rusland harder te kunnen raken dankzij de Europese en Amerikaanse raketten die hij ontvangt. En dit voedt alleen maar de moorddadige vlucht naar voren van het Kremlin, zoals in het geval van de aanvallen in Poltava, die 55 doden toevoegden aan de eindeloze lijst van slachtoffers. Van zijn kant blijft ook Wit-Rusland een macht die mogelijk een actieve rol kan spelen in het conflict: met de Oekraïense inval in Koersk is deze mogelijkheid toegenomen. De regering Loekasjenko heeft een derde van zijn leger gestationeerd aan de gemeenschappelijke grens tussen Wit-Rusland en Oekraïne en de militaire oefeningen in juni hebben eraan herinnerd dat het Russische kernwapens op zijn grondgebied heeft. Het risico dat de oorlogsspiraal zich uitbreidt is ook aanwezig in Polen, dat opnieuw zijn bezorgdheid heeft geuit door zijn troepen in staat van paraatheid te houden. Hoewel de NAVO, waar Polen lid van is, officieel heeft geweigerd troepen te sturen, sprak de Poolse premier Donald Tusk eind maart van een "tijdperk van naderende oorlog".

In het Midden-Oosten zijn de dagelijkse gruwelen in Gaza nog verergerd door het offensief van het Israëlische leger op de Westelijke Jordaanoever en de interventie in Zuid-Libanon, in een totaal irrationele vlucht naar voren. De provocerende moord op de Hamas-leider in Teheran leidde alleen maar tot zijn vervanging door een nieuwe leider die nog extremistischer en bloeddorstiger is, en ontstak een nieuw lont in het regionale kruitvat. Dit alles heeft Iran en zijn bondgenoten uiteraard nieuwe voorwendselen gegeven om zich nog meer in het conflict te mengen en om hun misdaden en provocaties op te voeren.

Terwijl de hypocriete onderhandelingen over een staakt-het-vuren half augustus in Doha plaatsvonden, gingen de slachtingen en vernietigingen onverminderd en met grotere intensiteit door. Netanyahu torpedeert voortdurend elke poging tot een diplomatieke opening, om zo zijn politiek van de verschroeide aarde kracht bij te zetten, waarbij hij de lijken opstapelt in een poging zijn hachje te redden. Elke partij voerde het bloedbad alleen maar op om de onderhandelingen te beïnvloeden.

Netanyahu en Hamas, Poetin en Zelenski en de imperialistische mogendheden die hen actief steunen, al deze imperialistische aasgieren storten zich in een eindeloze logica van alsmaar destructievere confrontaties. Dit bevestigt ten volle dat de oorlogsspiraal van het kapitalisme in volle staat van ontbinding elke economische rationaliteit heeft verloren en de neiging heeft om te ontsnappen aan de controle van zowel zijn directe protagonisten als van alle betrokken imperialistische machten.

De ontbinding van het kapitalisme versnelt, de conflicten verergeren

Deze conflicten illustreren het enorme gewicht van de ontbinding van het kapitalistische systeem, waarvan de onomkeerbare versnelling de mensheid steeds meer dreigt te vernietigen, zowel vanwege hun duur, de manier waarop ze zich ontvouwen, de politieke impasse waarin ze wegzakken als door de vlucht naar voren in een logica van verschroeide aarde. Hoewel een wereldoorlog niet aan de orde is, vanwege de instabiliteit van de allianties en de algemene ongedisciplineerdheid die de internationale verhoudingen nu kenmerken, kan de intensivering en geleidelijke uitbreiding van conflicten op termijn alleen maar leiden tot steeds meer vernietiging en chaos.

Het feit dat er geen imperialistische blokken bestaan die klaar zijn voor een wereldoorlog (zoals het Westblok en het Oostblok tijdens de Koude Oorlog) leidt uiteindelijk tot grotere instabiliteit: aangezien er niet langer een gemeenschappelijke vijand is en er geen blokdiscipline meer bestaat, handelt elke staat en/of factie nu uitsluitend voor zijn eigen

wordt vervolgd op pagina 2

inhoud

● **Rellen in Bangladesh**
De opstand maakte de weg vrij voor een nieuw burgerlijk regime 2
● **Praagse "Actieweek"**
Enkele lessen en antwoorden op laster 3
● **Internationale openbare bijeenkomst van de IKS**
De linkerzijde van het kapitaal kan een stervend systeem niet redden 4
Voor een oproep van de Kommunistische Linkerzijde tegen de internationale campagne ten gunste van de burgerlijke democratie 4
● **belgië:**
Arizona' coalitie bereidt frontale aanval voor tegen werk- en levensvoorwaarden 5
● **Eerbetoon aan een militant**
Ter nagedachtenis aan onze kameraad Enrique 6
Lezersbrief: Het nieuwe "Volksfront" een nieuw instrument tegen het proletariaat 6
● **Groot-Brittannië: Xenofobe rellen en antiracistische demonstraties**
De burgerlijke democratie biedt geen uitweg aan racisme! 8

RELLEN IN BANGLADESH

De opstand maakte de weg vrij voor een nieuw burgerlijk regime

Op 5 augustus 2024 juichten tientallen studenten op het dak van de residentie van de gevluchte premier van Bangladesh, Sheikh Hasina. Ze vierden de overwinning van de strijd die vijf weken had geduurd, 439 levens had geëist en uiteindelijk de huidige regering ten val had gebracht. Maar wat voor soort 'overwinning' was het eigenlijk? Was het een overwinning van het proletariaat of van de bourgeoisie? De trotskistische groep Revolutionary Communist International (RCI, voorheen de International Marxist Tendency) beweerde boudweg dat er een revolutie had plaatsgevonden in Bangladesh en dat de demonstraties het punt hadden bereikt waarop ze *"de schijnvertoning van de burgerlijke 'democratie' aan de kaak zouden kunnen stellen, een congres van revolutionaire comités bijeen zouden kunnen roepen en de macht zouden kunnen grijpen in naam van de revolutionaire massa's [en] dat een Sovjet-Bangladesh aan de orde van de dag zou zijn als dat het geval was"*[1].

Een wegrottende maatschappij

De economie van Bangladesh zit al een aantal jaren in de problemen. De internationale economische crisis heeft grote gevolgen gehad voor het land door de extreme stijging van de voedsel- en brandstofprijzen. De inflatie bereikte begin 2024 bijna 9,86%, een van de hoogste percentages in decennia. Werkloosheid treft bijna 9,5% van de 73 miljoen werkende mensen...

Corruptie is alomtegenwoordig in alle lagen van de Bengalese maatschappij. Onregelmatige betalingen en steekpenningen worden vaak betaald om gunstige rechterlijke uitspraken te verkrijgen. Het 'Corporate Anti-Corruption Portal' rangschikt de politie van Bangladesh onder de minst betrouwbare ter wereld. Mensen worden bedreigd en/of gearresteerd door de politie met afpersing als enige doel.

Jarenlang heeft de 'Awami League', de 'socialistische' partij van Sheikh Hasina, in samenwerking met de politie, de macht op straat uitgeoefend door middel van afpersing, illegale tolheffing, 'bemiddeling' voor toegang tot diensten, om nog maar te zwijgen van intimidatie van politieke tegenstanders en journalisten. De gangsterachtige praktijken van de 'Bangladesh Chhatra League' (BSL), de studentenvleugel van de 'Awami League', zijn berucht. Tussen 2009 en 2018 hebben haar leden 129 mensen gedood en duizenden verwond. Tijdens de protesten van dit jaar werden ze alom gehaat om hun meedogenloze gedrag, vooral tegenover vrouwen. Jarenlang konden ze deze misdaden straffeloos begaan, dankzij hun nauwe banden met de politie en de 'Awami League'.

De regering van Sheikh Hasina, die in 2009 aantrad, veranderde al snel in een autocratisch regime. In de afgelopen tien jaar had ze haar exclusieve greep op de belangrijkste instellingen van het land gevestigd, waaronder de bureaucratie, veiligheidsdiensten, verkiezingsautoriteiten en de rechterlijke macht. De regering van Sheikh Hasina had de andere burgerlijke fracties systematisch het zwijgen opgelegd. Voor de verkiezingen van 2024 arresteerde de regering meer dan 8.000 leiders en aanhangers van de oppositiepartij 'Bangladesh Nationalist Party' (BNP).

Maar de onderdrukking van de stemmen van de politieke oppositie, de media, de vakbonden, enz. maakte de fundamenten van het politieke regime zeer instabiel. Het volledig verstikken van het 'publieke debat', zelfs in het parlement, heeft bijgedragen tot de verdere erosie van de fundamenten van het politieke spel en uiteindelijk tot het totale verlies van alle politieke controle. Tegen 2024 had Sheikh Hasina niet langer alleen maar te maken met een loyale oppositie. De meeste delen van de bourgeoisie waren haar felste vijanden geworden, klaar om haar voor de rest van haar leven in de gevangenis te stoppen en zelfs haar dood te eisen.

De mislukte strijd tegen de werkloosheid

De demonstraties vonden plaats tegen een achtergrond van massale jeugdwerkloosheid. En het land heeft geen werkloosheidsverzekering, dus werkzoekenden krijgen geen uitkering en leven daardoor in extreme armoede. In deze context is het quotasysteem, dat 30% van de banen in overheidsdienst reserveert voor nakomelingen van de 'vrijheidsstrijders' uit de onafhankelijkheidsoorlog van 1971, een bron van woede en frustratie voor iedereen die met werkloosheid wordt geconfronteerd.

Protesten tegen het quotasysteem zijn niets nieuws. In 2008, 2013 en 2018 hadden ook al protesten plaatsgevonden. Maar al die jaren waren ze beperkt gebleven tot de universiteiten, volledig gericht op het quotasysteem. De beperkte eisen van de studenten voor een 'eerlijke' verdeling van nieuwe banen in overheidsdienst konden geen basis bieden om de beweging uit te breiden naar de hele arbeidersklasse, degenen zonder werk of onderwijs inbegrepen.

De studenten negeerden het belang van het formuleren van verenigende eisen om de strijd uit te breiden naar arbeiders die geconfronteerd werden met hetzelfde schrikbeeld van werkloosheid. En in 2024 waren de eisen van de studenten niet anders: in plaats van te proberen de strijd uit te breiden naar arbeiders, op basis van arbeiderseisen, raakten ze opnieuw verstrikt in gewelddadige botsingen met de politie en politieke bendes.

Zelfs toen het personeel, de docenten en andere werkers van 35 universiteiten op 1 juli 2024 in staking gingen tegen de nieuwe algemene pensioenregeling, zochten de studenten geen steun bij de 50.000 stakende universiteitsmedewerkers. De staking duurde twee weken, maar werd opmerkelijk genoeg vrijwel genegeerd door de studenten.

Een zogenaamde revolutie uitsluitend in het voordeel van de bourgeoisie

De studenten en een deel van de bevolking organiseerden een massale demonstratie die uitgroeide tot een opstand die het regime openlijk uitdaagde. Uiteindelijk tekende Sheikh Hasina op 5 augustus 2024 haar ontslag in aanwezigheid van militaire leiders en droeg ze de macht over aan het leger. De verandering van regime, omschreven als een 'revolutie', was in werkelijkheid een verhulde militaire staatsgreep waarbij de demonstranten dienden als een burgerlijke dekmantel en als een gemakkelijk te manipuleren massa.

De hierboven geciteerde linkse organisatie beweert dat de studenten in staat waren om "de schijnvertoning van de burgerlijke 'democratie' aan de kaak te stellen". Terwijl het brute antwoord van de regering liet zien dat een gekozen democratische regering een openlijke dictatuur was geworden, vervingen de revoltes deze door de dictatuur van een andere burgerlijke factie! En de studentenorganisaties eisen nu alleen nieuwe, meer 'democratische' burgerlijke verkiezingen. Dat is alles!

De kwestie van de werkloosheid is uitgebuit om rekeningen te vereffenen tussen burgerlijke kliekjes, des te gemakkelijker omdat de eis van een 'eerlijke' verdeling van banen in de openbare dienst voor studenten alleen geen gunstig strijdterrein vormt voor de arbeidersklasse. Integendeel, het is een valstrik, die van corporatistische opsluiting. De 'revolutionaire massa's' bestonden alleen in de verbeelding van de linkse organisaties.

Net als de 4,5 miljoen textielarbeiders die vorig jaar staakten, blijft de strijd van de arbeiders tegen de gevolgen van de economische crisis het enige echte vooruitzicht. Want de enige klasse die in staat is een politiek perspectief te geven aan de strijd tegen de gevolgen van de kapitalistische crisis is de arbeidersklasse. Maar we moeten ons ook geen illusies maken: de arbeidersklasse in Bangladesh is te onervaren om in haar eentje de valstrikken te weerstaan die de heersende klasse met haar linkse partijen en vakbonden voor haar heeft uitgezet. Naar het voorbeeld van de internationale strijd van het proletariaat, vooral in de oudste bastions van de arbeidersklasse in Europa, zullen de arbeiders in Bangladesh de weg vinden naar een authentieke revolutionaire strijd ■

Dennis/ 10 september 2024

vervolg van pagina 1

PATSTELLING IN OORLOG OEKRAÏNE EN MIDDEN-OOSTEN

doeleinden, waardoor ze gemakkelijker met elkaar in botsing komen in een strijd van allen tegen allen. Hierdoor worden de acties van anderen belemmert en is het steeds moeilijker de eigen politiek onder controle te houden.

Vanwege deze tendens de Verenigde Staten, terwijl het hun steun aan de NAVO handhaaft, ziet ze hun eigen facties elkaar verscheuren over de te volgen politiek, zowel in Oekraïne als in Gaza. Terwijl de regering Biden de steun aan haar bondgenoten wil handhaven, proberen de Republikeinen die te beperken. Aanvankelijk bevroren ze in het Congres 60 miljard dollar aan steun voor Oekraïne en 14 miljard dollar voor Israël, om uiteindelijk toe te geven en ermee in te stemmen die steun vrij te geven. Deze scheuren accentueren de moeilijkheid van de Verenigde Staten om hun hegemonie aan de wereld op te leggen. Zo verliezen ze steeds meer controle over hun politiek en hun autoriteit over de protagonisten in conflicten.

In deze context gooit de groeiende polarisatie tussen de twee grootmachten, China en de Verenigde Staten, olie op het vuur. Hoewel een grootschalige oorlog tussen deze twee grootmachten voorlopig uitgesloten is, zijn de spanningen constant en neemt het risico op een regionale confrontatie over Taiwan alleen maar toe. China zet zijn militaire oefeningen in de buurt van en rond het eiland voort, het gaat door met en voert zijn militaire provocaties in de Chinese Zee, zij het voorzichtig, op en het voert zijn intimidaties, vooral richting de Filipijnen en Japan. De Verenigde Staten, zeer bezorgd, verheffen hun stem en bevestigen opnieuw hun steun aan hun lokale bondgenoten die worden bedreigd, terwijl ze ook hun provocaties opvoeren. De situatie wordt steeds oncontroleerbaarder. Het risico op nieuwe conflicten neemt voortdurend toe.

De arbeiders blijven de grootste slachtoffers

Of ze zich nu in de onmiddellijke nabijheid van de conflictgebieden bevinden of buiten de frontlinies geconfronteerd worden met de aanvallen als gevolg van de oorlogseconomie, het zijn altijd de arbeiders die het zwaarst getroffen worden. In oorlogsgebieden zijn ze het slachtoffer van bombardementen, lijden ze onder beperkingen en gaan ze gebukt ze terreur, verschrikkingen en bloedbaden. Als ze niet worden uitgebuit in fabrieken, mijnen of kantoren, worden ze door de bourgeoisie gebruikt als kanonnenvoer. In Oekraïne ronselt de regering willekeurig elke man tussen de 25 en 60 jaar, rechtstreeks door ontvoering of met het lokkertje van een hoger salaris dan met een baan in de burgerlijke maatschappij. Bovenop de dienstplicht misbruikt de bourgeoisie ook nog de erbarmelijke omstandigheden van de arbeiders om zich hun bloed en leven toe te eigenen.

Dit alles is alleen mogelijk dankzij intense nationalistische propaganda, grootschalige ideologische campagnes en een conditionering gepland door de staat: "De oorlog is een methodisch georganiseerd, reusachtig moorden. Voor het stelselmatig moorden moet echter bij normaal aangelegde mensen eerst de daarbij passende bedwelming opgewekt worden. Dat is vanouds de gebruikelijke methode van oorlogvoerenden. De beestachtigheid van de gedachten en van de gezindheid moet overeenstemmen met de beestachtigheid van de praktijk, de eerste moet de laatste voorbereiden en begeleiden "[1]. Dit is de reden waarom de arbeidersklasse in Oekraïne, Rusland en het Midden-Oosten op dit moment niet het vermogen heeft om te reageren, en het heel moeilijk zal vinden om dat te doen gezien de 'bedwelming' waaraan ze wordt blootgesteld.

Het is waar dat Netanyahu's regering steeds impopulairder wordt, en dat het nieuws van elke Hamas-moord op Israëlische gijzelaars enorme demonstraties heeft uitgelokt, omdat steeds meer Israëli's erkennen dat het verklaarde doel van de regering om de gijzelaars te bevrijden en Hamas te vernietigen, met elkaar in tegenspraak zijn. Maar de demonstraties, zelfs als ze een staakt-het-vuren eisen, blijven binnen de grenzen van het nationalisme en de burgerlijke democratie en bevatten geen dynamiek in de richting van een proletarisch antwoord op de oorlog.

Het proletariaat van de Westerse landen blijft door zijn ervaring met de klassenstrijd, in het bijzonder met de geraffineerde valstrikken die de burgerlijke overheersing oplegt, het belangrijkste tegengif tegen de vernietigende spiraal. Door zijn strijd tegen de gevolgen van de oorlogseconomie, zowel de bezuinigingen als de uit de pan rijzende inflatie, legt hij de basis voor zijn toekomstige aanvallen op het kapitalisme ■

Tatlin/WH, 5 september 2024

[1] Rosa Luxemburg, De crisis van de sociaaldemocratie (1915)

Update, 2 oktober 2024

Sinds dit artikel is geschreven, bevestigen recente gebeurtenissen, en in het bijzonder de ontwikkelingen in het Midden-Oosten, duidelijk de voorspelling van het artikel dat we de toenemende escalatie van de oorlog tussen Israël en Hezbollah in Libanon zien. De oorlog heeft zich al uitgebreid naar Jemen met Israëlische aanvallen op havens die in handen zijn van de Houthi's en naar Syrië met een aanval op Damascus. Het offensief van Israël tegen Hezbollah, dat begon met een uiterst geraffineerde en toch volstrekt barbaarse operatie die door de Mossad was bedacht in het hart van Beiroet, waarbij tegelijkertijd bijna 500 illegale telefoonpiepers en walkietalkiebommen tot ontploffing werden gebracht, werd gevolgd door een intens luchtbombardement op de Libanese hoofdstad, waarbij honderden mensen, waaronder veel kinderen, werden gedood, meer dan 1800 burgers gewond raakten op 26 september en tot een miljoen mensen werden gedwongen om hun huizen te ontvluchten. Rapporten geven aan dat honderdduizenden van hen hun toevlucht hebben gezocht in Syrië, waar al talloze vluchtelingenkampen zijn waar basisvoorzieningen vrijwel onbestaande zijn.

Op 27 september nog een coup voor de Israëlische staat: de moord op de hoogste leider van Hezbollah, Hassan Nasrallah. Deze en andere slagen tegen Hezbollah zijn duidelijk in het voordeel van het Netanyahu-regime, dat hier kan bogen op duidelijke 'overwinningen' in tegenstelling tot het dodelijke moeras in Gaza. Ondertussen is een Israëlisch grondoffensief in Zuid-Libanon al begonnen, met commandoaanvallen op Hezbollah-bases, ondersteund door luchtmacht. Het Israëlische offensief heeft Hezbollah beroofd van een aanzienlijk deel van zijn huidige leiders, maar het is een complete illusie om te denken dat je terrorisme kunt uitroeien door een paar commandanten weg te vagen. De oorlog in Libanon zal voor Israël geen snelle en gemakkelijke uitkomst hebben, zoals het al in 2006 ontdekte.

Hezbollah heeft wraak gezworen en blijft oproepen tot de vernietiging van de staat Israël, terwijl Teheran op zijn beurt een regen van ballistische raketten lanceert op Tel Aviv en Jeruzalem als vergelding, wat opnieuw een escalatie van de reactie van Israël zal uitlokken. De twee partijen maken gebruik van de huidige aandacht voor de komende Amerikaanse verkiezingen, hun onzekere uitkomst en de nabijheid van deze deadline, om hun provocatieve beleid te intensiveren, waarbij ze doof blijven voor de bevelen van zowel de Verenigde Staten als de Europese Unie, die hebben opgeroepen tot een onmiddellijk staakt-het-vuren. Het is duidelijk dat de lokale machten zich halsoverkop storten op een escalerende en irrationele militaire situatie die de hele regio in vuur en vlam dreigt te zetten. Tegelijkertijd onthult het conflict de tegenstrijdige houding van de VS, die wapens blijven leveren aan Israël en inlichtingen verschaffen bij sommige van zijn aanvallen, zoals de Israëlische inval in Jemen. Washington heeft belang bij de verzwakking van Iran en zijn bondgenoten in de regio - wat ook een klap zou zijn voor Rusland, aangezien Iran een van zijn belangrijkste wapenleveranciers is. Zowel de VS als Groot-Brittannië hebben een directe rol gespeeld in de reactie van Israël op de Iraanse raketaanval (inlichtingen en antiraketvuur van de Amerikaanse Middellandse Zeevloot). Maar tegelijkertijd wil Washington niet dat de hele situatie uit de hand loopt; en Netanyahu's groeiende verzet tegen de oproepen van de VS is een verder teken van de afnemende autoriteit van Amerika op wereldschaal.

In mindere mate, maar net zo belangrijk, is de oorlog tussen Rusland en Oekraïne aan verschanst en vastlopen. Zelensky heeft onlangs een toespraak gehouden bij de VN in een poging de 'internationale gemeenschap' ervan te overtuigen Oekraïne effectiever te steunen, waarbij hij schijnheilig een 'plan voor vrede' presenteerde, terwijl hij in feite op nauwelijks verholen wijze toegeeft dat het een kwestie is van druk uitoefenen op Moskou om Rusland 'te dwingen vrede te sluiten' onder de nieuwe voorwaarden die Oekraïne heeft opgelegd. Dit lokte alleen maar een venijnige reactie van Poetin uit, die verklaarde dat "hij nooit vrede onder dwang zou accepteren" en opnieuw bevestigde dat de voorwaarden van Moskou voor een staakt-het-vuren altijd dezelfde zijn geweest: erkenning van de regio's die Rusland aan het begin van de oorlog heeft veroverd en het uitsluiten van toetreding van Oekraïne tot de NAVO. Deze voorwaarden zijn op hun beurt totaal onaanvaardbaar voor Kiev.

Bovendien heeft Groot-Brittannië langeafstandsraketten van het type Storm Shadow naar Oekraïne gestuurd en lijkt het zijn standpunt over het toestaan van het gebruik van deze raketten tegen doelen in Rusland te hebben gewijzigd. Als de VS, Duitsland en anderen in het Westen groen licht geven voor het gebruik van deze raketten in Rusland, zou dat weer een stap in de richting van de afgrond zijn. In reactie hierop heeft Poetin het protocol voor het gebruik van kernwapens veranderd, waardoor ze nu 'asymmetrisch' kunnen worden ingezet als cruciale installaties op Russisch grondgebied worden bedreigd, zelfs door een niet-nucleaire mogendheid. Als gevolg van dit alles wordt het vooruitzicht op heropening van de onderhandelingen tussen de twee hoofdrolspelers in het conflict opnieuw begraven. Op de grond daarentegen nemen de gevechten en de wederzijdse vernietiging niet alleen toe, maar dreigen ze opnieuw een nog dreigender wending te nemen met de hervatting van de bombardementen rond de kernreactoren van de Zaporizzja-centrale, terwijl beide partijen elkaar verwijten dat ze met vuur spelen.

Deze oorlogen laten zien dat de hele heersende klasse van dit barbaarse systeem schuldig is aan het spelen met vuur.

PRAAGSE "ACTIEWEEK"

Enkele lessen en antwoorden op laster

Na het verraad van haar organisaties en van het eerste jaar van slachtingen in de imperialistische oorlog van 1914-18, was een van de eerste tekenen van een herontwaken van de arbeidesklasse de conferentie die in september 1915 in Zimmerwald, Zwitserland, werd gehouden. Deze bracht een klein aantal internationalisten uit verschillende landen bijeen. De conferentie was een forum waar veel verschillende standpunten over de oorlog naar voren werden gebracht - de meerderheid daarvan neigde naar pacifisme, terwijl slechts een minderheid ter linkerzijde een openlijk revolutionair verzet tegen de oorlog verdedigde. Maar de linksen in Zimmerwald bleven op deze en volgende conferenties aandringen op verduidelijking; en dit werk - in combinatie met de heropleving van de klassenstrijd op een meer algemeen niveau, culminerend in de revolutionaire uitbarstingen in Rusland en Duitsland - zou de geboorte betekenen van een nieuwe wereldwijde politieke partij gebaseerd op duidelijk revolutionaire standpunten - de Kommunistische Internationale, opgericht in 1919[1].

Vandaag de dag zijn we nog ver verwijderd van de vorming van zo'n partij, vooral omdat de arbeidersklasse nog een lange weg te gaan heeft voordat ze opnieuw de kwestie van revolutie kan stellen. Maar tegenover een wereldsysteem dat naar zelfvernietiging hobbelt, tegenover de intensivering en verspreiding van imperialistische oorlogen, zien we kleine tekenen van een heroplevend bewustzijn over de noodzaak van een internationaal en internationalistisch antwoord op kapitalistische oorlog. Zoals we al zeiden in ons vorige artikel over de Praagse "Actieweek"[2], was de bijeenkomst in Praag zo'n teken - niet minder heterogeen en verward dan de eerste Zimmerwald conferentie, en veel ongeorganiseerder, maar niettemin een teken.

Voor ons, een organisatie die haar oorsprong vindt in de Kommunistische Linkerzijde van de jaren 1920, en daarvoor in de linkerzijde van Zimmerwald rond de Bolsjewiki en andere groeperingen, was het noodzakelijk om zoveel mogelijk aanwezig te zijn op de Praagse bijeenkomst om een aantal politieke principes en organisatiemethoden te verdedigen door:

- Tegenover de heersende desorganisatie die delen van de "Actieweek" in een actief fiasco veranderde, de noodzaak van een georganiseerd en open debat te stellen rond welbepaalde agenda's en gericht op duidelijke resultaten. Dit betekent dat vergaderingen moeten worden voorgezeten, dat er aantekeningen moeten worden gemaakt, dat er conclusies moeten worden getrokken, enzovoort.

- Tegenover de onmiddellijke drang om alleen te praten over "wat kunnen we nu doen", de noodzaak om te discussiëren in een breder historisch kader om de aard van de huidige oorlogen te begrijpen, de krachtsverhoudingen tussen de twee grote klassen en het perspectief voor toekomstige massale klassenbewegingen.

- Tegenover het idee van "exemplarische", substitutionistische acties door kleine groepen met het doel de oorlogsinspanningen van verschillende staten te saboteren, de noodzaak om te erkennen dat alleen de massale mobilisatie van de arbeidersklasse een echte oppositie tegen de imperialistische oorlog kan vormen; en dat, in eerste instantie, zulke bewegingen eerder zullen voortkomen uit de strijd tegen de gevolgen van de economische crisis (natuurlijk verergerd door de groei van een oorlogseconomie) dan uit directe massa-acties tegen oorlog.

Om dergelijke standpunten naar voren te brengen, was het nodig om verzet aan te tekenen tegen de voorgenomen uitsluiting van de procedure van de groepen van de Kommunistische Linkerzijde door de elementen achter de organisatie van de Actieweek. Op deze kwestie komen we hieronder terug.

In ons eerste artikel, dat tot doel had een beschrijving te geven van de chaotische uitkomst van de Actieweek, en enkele van de onderliggende redenen daarvoor aan te dragen, wezen we ook op de constructieve rol die de groepen van het Linkskommunisme, maar ook enkele andere elementen, speelden in een poging een georganiseerd kader op te bouwen voor een serieus debat (wat de "Zelfgeorganiseerde Assemblee" werd genoemd). De IKS-delegatie steunde dit initiatief, maar we maakten ons geen illusies over de moeilijkheden waarmee deze nieuwe formatie te maken zou krijgen, en nog minder over de mogelijkheden dat er een soort georganiseerd vervolg op het evenement zou komen - als eerste stap de organisatie van een website die als forum zou kunnen dienen voor debatten die niet in Praag ontwikkeld konden worden. Het lijkt er nu op dat zelfs deze minimale hoop op niets is uitgelopen en dat het nodig zal zijn om vanaf nul te beginnen om de parameters en mogelijkheden van toekomstige bijeenkomsten te definiëren.

Andere lessen

Sinds het einde van de Praagse week zijn er maar weinig pogingen geweest om te beschrijven wat er gebeurd is, laat staan om politieke lessen te trekken uit deze overduidelijke mislukking. Het Anarchist Communist Network heeft een kort verslag[3] geschreven, maar het lijkt zich vooral te richten op de problemen die veroorzaakt werden door de verdeeldheid onder Tsjechische anarchisten tussen "verdedigers van Oekraïne " en degenen die een internationalistisch standpunt over de oorlog nastreefden. Dit was zeker een element in de desorganisatie van de manifestatie, maar, zoals we in ons eerste artikel betoogden, het is nodig om veel dieper te gaan dan dit - op zijn minst, op de activistische benadering die nog steeds overheerst onder de anarchisten die tegen de oorlog zijn op een internationalistische basis.[4]

Voor zover wij weten zijn het meeste commentaar wordt geleverd door degenen die het meest vijandig staan tegenover de groepen van de Kommunistische Linkerzijde. Allereerst een groep uit Duitsland die zich richt op solidariteit met gevangenen[5] Deze groep was alleen aanwezig aan het einde van de eerste dag van de Zelfgeorganiseerde Assemblee en een deel van de tweede, voordat ze naar de officiële conferentie[6] ging, waar volgens haar een aantal interessante discussies plaatsvonden, terwijl ze ons helemaal niets vertelt over wat er besproken werd. Maar ze zijn heel duidelijk over wie ze de schuld geven van het saboteren van de actieweek:

«We realiseerden het ons op dat moment niet, maar het was al duidelijk dat in de toch al chaotische situatie groepen probeerden de bijeenkomst van binnenuit op te blazen, naast de aanvallen van NAVO-anarchisten, waar op dat moment andere conflicten tussen groepen werden uitgevochten. In de eerste plaats door Linkskommunistische groepen».

Dus in plaats van te proberen een uitweg te bieden uit de chaotische situatie die de officiële organisatoren hadden nagelaten, waren de Linkskommunistische groepen er alleen maar op uit om het erger te maken!

De vervormingen en laster van Tridni Valka

Het meest "substantiële" verslag van wat er gebeurde wordt geleverd door de Tsjechische groep Tridni Valka, waarvan de meeste mensen dachten dat ze betrokken waren bij de organisatie van de actieweek - en met reden, want op hun website stonden alle aankondigingen erover[7]. Maar het meest substantiële aan dit artikel zijn de vele vervormingen en laster die erin staan. Naar onze mening heeft dit artikel drie hoofddoelen:

- Ze willen hun eigen verantwoordelijkheid voor het fiasco verbergen door de schuld te geven aan wat zij afschilderen als een volledig apart "organisatiecomité" waarvan de samenstelling tot op de dag van vandaag een mysterie is. Tridni Valka beweert dat het alleen voorstander was van het niet-openbare Anti-Oorlog Congres aan het einde van de week en dacht dat de organisatoren niet over de middelen beschikten om een hele week aan evenementen te organiseren. Ze zijn vooral kritisch over de "anti-oorlogsdemonstratie" die gepland stond voor de vrijdag van de week, die de dag ervoor als zinloos en als een bedreiging voor de veiligheid was afgewezen door alle elementen die zich uitspraken voor het boycotten van de demonstratie ten gunste van het voortzetten van het politieke debat (d.w.z. het houden van de Zelf Georganiseerde Assemblee). En toch is de aankondiging die mensen opriep om deel te nemen aan de demonstratie nog steeds te vinden op de website van Tridni Valka[8]. Deze verwarring is het onvermijdelijke resultaat van een politieke opvatting die een duidelijke politieke afbakening tussen verschillende organisaties vermijdt of verwerpt en het dus onmogelijk maakt om uit te maken welke groep of comité verantwoordelijk is voor welke beslissing, een situatie die alleen maar verwarring en wantrouwen kan zaaien.

- Ze proberen hun politiek van uitsluiting van het Linkskommunisme van het congres te rechtvaardigen, eerst door een terminologisch argument aan te voeren over het label "Kommunistisch Links", vervolgens door een aantal historische voorbeelden te geven die de bestaande groepen van de Kommunistische Linkerzijde ervan beschuldigen te proberen een "massapartij" op te bouwen naar bolsjewistisch model; door te beweren dat alle groepen van het Linkskommunisme pleitten voor de ondertekening van het Verdrag van Brest-Litovsk in 1918 door de Bolsjewiki ("een echte steek in de rug voor de proletariërs in Rusland, Duitsland en Oostenrijk-Hongarije, een 'verraad' zouden sommigen zeggen!"); door de Zimmerwald conferentie en de Zimmerwald Linkerzijde te hekelen, waar de Linkskommunisten ook naar verwijzen, als niets anders dan een stelletje pacifisten en door te beweren zelfs dat "het zogenaamde 'Linkskommunisme' het standpunt van de Derde Internationale over het koloniale vraagstuk verdedigt (min of meer, afhankelijk van de nuances die door elk van deze organisaties worden voorgestaan)". Al deze argumenten worden aangevoerd om aan te tonen dat de standpunten van het Linkskommunisme onverenigbaar waren met deelname aan het Anti-Oorlogscongres. We kunnen hier niet op al deze argumenten ingaan, maar één of twee punten moeten zeker genoemd worden, omdat ze de omvang van de onwetendheid (of opzettelijke verdraaiing) in het artikel van Tridni Valka onthullen: ten eerste is de kritiek op het sociaaldemocratische idee van de massapartij in eerste instantie ontwikkeld door niemand minder dan de Bolsjewiki vanaf 1903[9]; in Rusland in 1918 was het juist het verzet tegen het Verdrag van Brest-Litovsk dat aanleiding gaf tot het ontstaan van de Linkskommunistische fractie in de Russische partij (hoewel het waar is dat sommige linkskommunisten, met name de Italiaanse fractie, - naar onze mening terecht - later argumenteerden tegen het standpunt van "revolutionaire oorlog" dat de linkskommunisten aanboden als alternatief voor het ondertekenen van het Verdrag); en wat betreft het argument dat de huidige groepen van het Linkskommunisme allemaal het standpunt van de Derde Internationale over het koloniale vraagstuk blijven verdedigen... . . we kunnen Tridni Valka verwijzen naar een willekeurig aantal artikelen op onze website die precies het tegenovergestelde beweren.

- Tenslotte willen ze de IKS definitief uitsluiten van het proletarische kamp. Waarom? Omdat we beweerden dat de groep die Tridni Valka het sterkst heeft beïnvloed, de Groupe Communiste Internationaliste, uiteindelijk flirtte met terrorisme en dat Tridni Valka nooit heeft verduidelijkt welke verschillen ze hadden met de GCI. Het antwoord van Tridni Valka: *"Het is zeer waarschijnlijk dat de Tsjechische (en andere) staatsveiligheidsdiensten blij zullen zijn met dit soort 'onthullingen' en 'informatie' over de vermeende banden van onze groep 'met terrorisme'. Met dank aan de onderkruipers van de IKS, dat zichzelf beter IKS-B zou kunnen noemen, met een B voor 'Bolsjewiek' maar vooral voor 'Verrader'! Verdomde verklikkers!!!"*

Integendeel: de IKS heeft lang geleden zijn politieke verantwoordelijkheid genomen door de pretenties van de GCI als het nec plus ultra van het internationalisme aan de kaak te stellen door hun steeds groteskere steun voor terroristische acties en organisaties als uitingen van het proletariaat in kaart te brengen: beginnend met het Populair Revolutionair Blok in El Salvador en het Lichtend Pad in Peru, en culminerend in het zien van een proletarisch verzet in de gruweldaden van Al Qaida[10]. Dergelijke politieke standpunten stellen alle echte revolutionaire organisaties duidelijk bloot aan onderdrukking door de staatsveiligheidsdiensten, die het zullen gebruiken om internationalisme gelijk te stellen met islamitisch terrorisme. Bovendien hebben we een ander facet laten zien van het vermogen van de GCI om het werk van de politie te doen: hun dreigementen met geweld tegen onze kameraden in Mexico, van wie sommigen al fysiek waren aangevallen door Mexicaanse maoïsten[11]. Als Tridni Valka enig verantwoordelijkheidsgevoel had ten opzichte van de noodzaak om het internationalistische kamp te verdedigen, zouden ze zich publiekelijk hebben gedistantieerd van de dwalingen van de GCI.

We hebben ons laatste woord nog niet gezegd over de lessen van de Praagse gebeurtenis, noch over andere pogingen om een internationalistisch antwoord op de oorlog te ontwikkelen, maar we konden niet om deze aanvallen heen. Door de traditie van de Kommunistische Linkerzijde voor te stellen als niets anders dan een obstakel voor de poging om de bescheiden internationalistische krachten van vandaag samen te brengen, onthullen de auteurs van deze aanvallen dat zij het zijn die tegen deze poging zijn. In toekomstige artikelen willen we reageren op de balans die het CWO van de conferentie heeft opgemaakt en ingaan op enkele van de belangrijkste kwesties die door de conferentie aan de orde zijn gesteld. Dat betekent in het bijzonder dat we dieper ingaan op de vraag waarom we volhouden dat alleen de echte beweging van de arbeidersklasse zich kan verzetten tegen de imperialistische oorlog, waarom alleen de omverwerping van het kapitalisme een einde kan maken aan de toenemende spiraal van oorlog en vernietiging, en waarom de activistische aanpak die de voorkeur heeft van de meerderheid van de groepen die deelnamen aan de Actieweek alleen maar kan leiden tot een impasse ■

Amos/ 22 augustus 2024

[1] Zie bijvoorbeeld Zimmerwald (1915-1917): From war to revolution, International Review 44

[2] Prague «Action Week»: Activism is a barrier to political clarification, International Review 172

[3] https://anarcomuk.uk/2024/05/28/prague-congress-interim-report/

https://anarcomuk.uk/2024/05/31/prague-congress-report-part-2/

[4] De Communist Workers Organisation heeft ook een kort verslag geschreven, maar we willen hier in een apart artikel op reageren. Internationalist Initiatives Against War and Capitalism, Revolutionary Perspectives 24

[5] Das Treffen in Prag, der Beginn von einer Katastrophe, Soligruppe für Gefangene

[6] Dat wil zeggen, het niet-openbare "anti-oorlogscongres" bijeengeroepen door het oorspronkelijke organisatiecomité, dat de Linkskommunistische groepen uitsloot. Deze bijeenkomst gaf aanleiding tot een korte gemeenschappelijke verklaring die hier te vinden is: https://anarcomuk.uk/2024/06/15/declaration-of-revolutionary-internationalists/

[7] https://libcom.org/article/aw2024-report-prague

[8] https://www.autistici.org/tridnivalka/aw2024-demonstration-against-capit...

[9] Zie bijvoorbeeld 1903-4: the birth of Bolshevism, International Review 116

[10] How the Groupe Communiste Internationaliste spits on proletarian internationalism, ICC Online; What is the GCI (Internationalist Communist Group) good for? International Review 124

[11] Solidarity with our threatened militants, World Revolution 282

vervolg van pagina 8

GROOT-BRITTANNIË: XENOFOBE RELLEN

democratische rechten, dan doen de politieke krachten van de heersende klasse er alles aan om te voorkomen dat arbeiders het noodzakelijke verband leggen tussen de strijd tegen racisme en alle vormen van segregatie of uitbuiting (tegen vrouwen, homoseksuelen, enz.) en de historische strijd van de arbeidersklasse. Het doel is altijd om het vraagstuk te herleiden tot het terrein van democratische rechten en de gevaarlijke illusie dat de burgerlijke staat een antwoord kan bieden op al deze criminele wandaden. In tegenstelling tot wat ultralinkse groeperingen beweren, kan de antiracistische strijd nooit het begin zijn van een strijd tegen het kapitalistische systeem.

Democratie is slechts één uitdrukking van de dictatuur van het kapitaal. De strijd voor democratie lost het probleem van racisme in de maatschappij niet op en leidt alleen maar tot voortzetting van de kapitalistische uitbuiting en overheersing. Maar de bourgeoisie grijpt elke gelegenheid aan om de arbeidersklasse af te leiden van de strijd op haar eigen terrein en deze in een impasse te brengen. Dit is een opzettelijke manoeuvre, zoals het geval was met de mobilisaties aan het begin van het jaar in Duitsland, om de arbeiders af te leiden van de klassestrijd, het enige terrein waarop echte solidariteit met de verdoemden der aarde tot uiting gebracht kan worden.

De Britse arbeidersklasse heeft een rijke geschiedenis:

- Zij stond aan de wieg van de internationale arbeidersbeweging en streed voor de internationale eenheid van alle arbeiders, ongeacht hun afkomst.

- Op 31 december 1862 kwamen duizenden arbeiders bijeen in Manchester en waren de eersten die hun sympathie uitspraken voor de noordelijke staten van de Verenigde Staten en Lincoln opriepen om de slavernij af te schaffen.

- In 2022-2023 vochten arbeiders van alle kleuren, religies en etniciteit samen om hun levensomstandigheden te verdedigen tegen de crisis in de kosten van levensonderhoud.

- In augustus van dit jaar, op een moment dat bijna 20% van het NHS-personeel van niet-Britse afkomst was, werden solidariteitsbetuigingen geuit met geïmmigreerde gezondheidswerkers, die het meest kwetsbaar waren bij de uitvoering van hun taken.

Het zijn dit soort gevechten die de sleutel vormen tot het overwinnen van racisme en alle andere giftige verdeeldheid in de samenleving ■

Dennis/ 5 september 2024

[1] The Reclaim Party is a right wing populist party in the UK that was launched by former actor Laurence Fox in 2020.

[2] Report on the international class struggle to the 24th ICC Congress

INTERNATIONALE OPENBARE BIJEENKOMST VAN DE IKS

De linkerzijde van het kapitaal kan een stervend systeem niet redden

Eind juli organiseerden we een internationale online publieke bijeenkomst om te discussiëren over het thema: *"De verkiezingen in Amerika, Groot-Brittannië en Frankrijk: de linkerzijde van het kapitaal kan dit stervende systeem niet redden".*

In onze verschillende openbare bijeenkomsten, permanenties, brieven en e-mails hadden we de ongerustheid opgemerkt die werd veroorzaakt door de lawine van signalen over de opkomst van het populisme, over de opkomst van deze formaties tijdens de Europese verkiezingen, met name in Frankrijk en Duitsland, tot de electorale impuls die werd gegeven door de aanslag op Trump in de Verenigde Staten. Het was daarom belangrijk om het debat over dit verschijnsel te stimuleren om de betekenis ervan te begrijpen en het ideologische gebruik ervan door de bourgeoisie te bestrijden.

We hebben al een aantal artikelen gepubliceerd waarin we onze analyse van het verschijnsel van de populistische ontwikkeling uiteenzetten en de ideologische campagnes aan de kaak stellen van de bourgeoisie die probeert de effecten van haar eigen verrotting tegen de arbeidersklasse te keren, met de bedoeling twijfels over onze analyses, kritiek of suggesties te uiten, zodat de overdenking wordt aangewakkerd om een confrontatie te voeden die tot maximale duidelijkheid zal leiden. De response op ons voorstel was zeer positief, met de deelname van kameraden uit verschillende landen, die verschillende talen spraken (de IKS zorgde voor de vertaling van de tussenkomsten in het Engels, Frans, Spaans en Italiaans). Kortom, er ontstond een levendig internationaal debat over een van de vele problemen waar de arbeidersklasse wereldwijd mee geconfronteerd wordt, wat getuigt van de geldigheid van ons initiatief.

In onze presentatie stelden we drie thema's voor die gekoppeld waren aan de vragen die van onze contacten:

- Wat betekent de opkomst van het populisme?
- Welke invloed kan de opkomst van het populisme hebben op de arbeidersklasse, met name via de democratische campagnes waarin links van het kapitaal ons oproept het te bestrijden?
- Wat zijn de verantwoordelijkheden van revolutionairen?

De betekenis van het populisme

Het debat concentreerde zich voornamelijk op de eerste twee punten. Aan het begin van de discussie hadden verschillende sprekers de neiging om het populisme te zien als een 'opzettelijke manoeuvre' een soort *"voorbedachte strategie van de bourgeoisie als geheel om de arbeidersklasse een ideologische nederlaag toe te brengen".* De tussenkomsten van andere kameraden, evenals die van de IKS, deelden dit standpunt niet en probeerden dit debat te verduidelijken door middel van verschillende argumenten: *"zelfs als de opkomst van het populisme geen door de bourgeoisie geplande strategie is, betekent dit niet dat de heersende klasse niet in staat is om de effecten van haar eigen verrotting en ontbinding tegen het proletariaat te keren".*

De opkomst van het populisme is geen uiting van het vermogen van de bourgeoisie om de maatschappij in de richting te sturen van haar *"organische oplossing voor het kapitalisme in verval"*, d.w.z. een wereldoorlog te ontketenen. Een nieuw veralgemeend imperialistisch bloedbad, zoals de Eerste en Tweede Wereldoorlog, is vandaag de dag niet mogelijk vanwege de realiteit van het 'ieder voor zich' in de internationale verhoudingen en binnen de nationale bourgeoisie zelf, vanwege de onmogelijkheid voor de bourgeoisie om een minimale discipline te garanderen die het mogelijk zou maken om imperialistische blokken te vormen. De verscherping van het 'ieder voor zich' getuigt integendeel van een tendens van de bourgeoisie om de politieke controle te verliezen over haar eigen systeem, die in een stroomversnelling raakt waarbij de gesel van het militarisme gepaard gaat met lokale oorlogen die zich uitbreiden en steeds irrationeler worden. Alle wedijverende hoofdrolspelers staan aan de verliezende kant en getuigen van hun onvermogen om een ecologische ramp te beperken waarvan ze zich volledig bewust zijn, maar die ze niet kunnen bestrijden omdat het hun kapitalistische aard, de zucht naar winst, in vraag zou stellen.

Zelfs in landen waar de bourgeoisie het meest 'verantwoordelijk' en ervaren is, zijn hun verschillende politieke facties steeds meer verdeeld en de groeiende invloed van het populisme stelt alleen maar politieke programma's voor die onwerkbaar of ongunstig zijn voor het nationale kapitaal als geheel. Brexit is hier een lichtend voorbeeld van, net als de kwetsbaarheid van populistische fracties voor de invloed van een rivaliserende imperialistische macht zoals het Rusland van Poetin: de AfD in Duitsland, de RN in Frankrijk en zelfs, in mindere mate, onder de aanhangers van Trump.

Dat het populisme een mengelmoes is van burgerlijke waarden valt niet te ontkennen. Daarom steunen hooggeplaatste kapitalisten het schaamteloos (dat is het geval met Elon Musk of Trump, bijvoorbeeld). Maar zijn verkiezing tot het staatshoofd heeft niet verhinderd dat hij een handicap vormde voor alle fracties van de bourgeoisie. Dit is geldig voor veel landen. De pogingen om hem in bedwang te houden zijn dan ook niet louter een 'theatraal' spelletje van de andere burgerlijke fracties om het proletariaat om de tuin te leiden. Het cordon sanitaire dat in Duitsland is ingesteld, de opkomst van Macron bij de presidentsverkiezingen van 2017 of de razendsnelle opkomst van Kamala Harris in de Verenigde Staten onlangs, tonen precies aan dat de bourgeoisie vreest de controle over haar politieke apparaat te verliezen, niet in de laatste plaats vanwege het gevaar dat uitgaat van het populisme: een belemmering voor de consequente verdediging van de belangen van het nationale kapitaal.

Sommige kameraden uitten hun twijfels en wezen erop dat veel arbeiders op populistische partijen stemmen. Er werd echter duidelijk gemaakt dat de verkiezingen niet het terrein is waar het proletariaat zich als klasse uitdrukt. Bij verkiezingen zien we geatomiseerde individuen, misleid en geïsoleerd door de sombere toekomst die de kapitalistische maatschappij aankondigt en, in veel gevallen, vatbaar voor de *'simplistische en bevooroordeelde'* verklaringen van populistische politici, die zondebokken zoeken: immigranten, zoals de zogenaamde 'begunstigden' van een paar bespottelijke kruimels van de uitbuitende staat, die verantwoordelijk worden gehouden voor de ellende, de onzekerheid, de werkloosheid of de ongezonde huisvesting.

Maar als deze vooringenomenheid al misleidend en gevaarlijk is, dan is die van de 'democratische' en linkse fracties van het kapitaal dat nog meer, die ons oproepen hen te steunen als de enige bolwerken tegen het populisme, terwijl ze in feite de producten en verdedigers zijn van hetzelfde morbide systeem. In werkelijkheid zijn we vandaag getuige van een toenemend ongeloofwaardigheid van deze traditionele formaties van de bourgeoisie, juist omdat hun regeringen de koers naar de crisis, de barbarij en de oorlog die het kapitalisme voor ons in petto heeft niet kunnen stoppen, omdat zij de sinistere acteurs en verdedigers ervan zijn.

Linkse partijen als bolwerken van het kapitalisme

Zelfs als niet alles wat nodig is voor het argumentatie ontwikkeld kon worden tijdens de discussie, toch ontwikkelde zich een debat in een poging om de betekenis van het huidige populisme te onderscheiden van het fascisme of stalinisme van de jaren 1930, toen deze laatsten het resultaat waren van een nederlaag van het proletariaat die eerder had plaatsgevonden en waarin de krachten van links van het kapitaal een beslissende rol hadden gespeeld. De huidige opkomst van het populisme is daarentegen helemaal niet gesitueerd in een context van contrarevolutie, d.w.z. de ideologische en fysieke nederlaag van het proletariaat. Door te proberen dit tragische verleden, dat van Léon Blum en het aan de macht komen van het Volksfront, te imiteren en uit te buiten en door te surfen op het beeld van 'overwinning' dat sindsdien door de bourgeois propaganda wordt uitgedragen, is het Nieuwe Volksfront in Frankrijk niets anders dan een belachelijke klucht, net zo burgerlijk als het Volksfront van de jaren 1930 in Frankrijk of Spanje. Maar dat maakt het nog niet onschuldig. Integendeel! Deze inderhaast opgerichte alliantie blijft gevaarlijk vanwege zijn democratische propaganda ten gunste van de burgerlijke staat. Het Volksfront bestond precies uit die krachten die in staat waren om de bevolking, met name het proletariaat, te rekruteren en te disciplineren om ze mee te sleuren in de imperialistische wereldoorlog. Vandaag is het proletariaat nog lang niet verslagen, ook al ondervindt het grote moeilijkheden en is het kwetsbaar.

Dit is een van de vragen die diepgaander besproken moeten worden: hoe kan het klassenbewustzijn zich ontwikkelen in het proletariaat? Welke belangen staan tegenover de kapitalistische maatschappij? Wat is het perspectief van de klassenstrijd? En wat is in dit alles de verantwoordelijkheid van revolutionairen?

Dit internationale debat is vruchtbaar en dynamisch geweest. We zijn uiteraard van plan om de discussie over deze vragen voort te zetten en te ontwikkelen via onze openbare bijeenkomsten en onze permanenties als een uitbreiding van deze overdenking die, daar zijn we van overtuigd, niet alleen onder onze directe contacten, maar op bredere schaal plaatsvindt binnen het proletariaat ■

IKS/ 9 september 2024

Voor een oproep van de Kommunistische Linkerzijde tegen de internationale campagne ten gunste van de burgerlijke democratie

Internationale Kommunistische Stroming aan:

Internationalist Communist Tendency
PCI (Programma Comunista)
PCI (Il Comunista)
PCI (Il Partito Comunista)
Istituto Onorato Damen
Internationalist Voice
En aan de groep Internationalist Communist Perspective (Z. Korea)

Beste kameraden,

Hierbij voegen wij een voorstel voor een oproep van de Kommunistische Linkerzijde tegen de reusachtige internationale campagne van de bourgeoisie ter verdediging van de 'democratie' tegen het populisme en uiterst rechts. Ondanks hun verschillen komen alle linkskommunistische groepen voort uit de enige politieke traditie die steeds de valse keuzes heeft verworpen voor de regeringen, die de bourgeoisie aanwendt om haar permanente dictatuur te verbergen en de arbeidersklasse af te leiden van haar strijdterrein. Het is van vitaal belang dat deze groepen vandaag een gezamenlijke verklaring afleggen die een referentie biedt voor de verdediging van de politieke belangen en strijd van het proletariaat en die een duidelijk alternatief vormt voor de hypocriete leugens van de vijandige klasse.

Graag ontvingen wij een snelle reactie op deze brief en dit voorstel. De formuleringen van de voorgestelde oproep kunnen uiteraard besproken en gewijzigd worden binnen het kader van de klassegrenzen.

Wij kijken uit naar jullie antwoord.

Kommunistische groeten

IKS, 30 augustus 2024

Voorgestelde oproep

Oproep van de Kommunistische Linkerzijde tegen de internationale campagne ter mobilisatie voor de burgerlijke democratie

Tegen het bedrog van de burgerlijke democratie en haar valse keuzes!

Voor een resolute strijd van de arbeidersklasse tegen de dictatuur van de kapitalistische klasse!

De afgelopen maanden hebben de media (die gecontroleerd worden door en het werk doen van de kapitalistische klasse) wereldwijd zich gericht op het verkiezingscarnaval dat heeft plaatsgevonden in Frankrijk, daarna in Groot-Brittannië en in de rest van de wereld, zoals Venezuela, Iran en India, en nu steeds meer in de Verenigde Staten.

Het dominante thema van de verkiezingspropaganda is de verdediging van de democratische façade van regeringen in dienst van de kapitalistische overheersing. Een façade die ontworpen is om de realiteit van de imperialistische oorlog, de verarming van de arbeidersklasse, de vernietiging van het milieu en de vervolging van vluchtelingen te verbergen. Het is het democratische vijgenblad dat de dictatuur van het kapitaal verbergt, welke partij (rechts, links of centrum) ook de politieke macht waarneemt in de burgerlijke staat.

De arbeidersklasse wordt gevraagd om valse keuzes te maken tussen de ene of de andere kapitalistische regering, tussen deze of gene partij of leider en vandaag de dag steeds vaker om te kiezen voor degenen die beweren de democratische regels van de burgerlijke staat te respecteren, tegenover degenen die, zoals populistisch rechts, deze regels met openlijke minachting behandelen, in plaats van verborgen zoals de democratische partijen doen.

Maar in plaats van te kiezen wie haar de komende jaren zal uitbuiten en onderdrukken, moet de arbeidersklasse haar eigen klassenbelangen verdedigen op het gebied van de lonen en de levensomstandigheden en proberen haar eigen politieke macht te veroveren- doelstellingen die de met de ophef over democratie afgeleid worden en als onmogelijk voorkomen.

Wat de uitslag van de verkiezingen ook zal zijn, in deze en andere landen zal dezelfde kapitalistische dictatuur van wapengeweld en armoede voortduren en erger worden. In Groot-Brittannië bijvoorbeeld, waar de centrumlinkse Labourpartij zojuist een populistisch beïnvloede Tory-regering heeft vervangen, heeft de nieuwe premier geen tijd verloren met het versterken van de betrokkenheid van de Britse bourgeoisie bij de oorlog tussen Rusland en Oekraïne en met het handhaven en opvoeren van de aanvallen op de arbeidersklasse om haar imperialistische ondernemingen te helpen financieren.

Welke politieke krachten verdedigen werkelijk de belangen van de arbeidersklasse tegen de toenemende aanvallen van de kapitalistische klasse? Niet de erfgenamen van de sociaaldemocratische partijen die hun ziel verkochten aan de bourgeoisie tijdens de Eerste Wereldoorlog en die, samen met de vakbonden, de arbeidersklasse mobiliseerden in uniform en in de loopgraven voor de slachting van miljoenen mensen. Noch de laatste apologeten van het stalinistische "communistische" regime dat tientallen miljoenen arbeiders opofferde voor de imperialistische belangen van de Russische natie tijdens de Tweede Wereldoorlog. Noch het trotskisme of de officiële anarchistische stroming die, op een paar uitzonderingen na, kritische steun gaven aan de ene of de andere kant in dit imperialistische bloedbad. Vandaag de dag scharen de afstammelingen van deze laatste politieke krachten zich "kritisch" achter de liberale en linkse burgerlijke democratie tegen populistisch rechts om zo mee de arbeidersklasse te demobiliseren.

Alleen de Kommunistische Linkerzijde, hoewel klein in aantal, is in de laatste honderd jaar trouw gebleven aan de arbeidersstrijd, als onafhankelijke klasse, gedurende de laatste honderd jaar. Tijdens de revolutionaire arbeidersgolf van 1917-23 verwierp de politieke stroming onder leiding van Amadeo Bordiga, die toen overheerste in de Italiaanse Kommunistische Partij, de valse keuze tussen de fascistische en antifascistische partijen, die samen hadden gewerkt om de revolutionaire opleving van de arbeidersklasse met geweld neer te slaan. In zijn tekst "Het Democratische Principe" uit 1922 hekelde Bordiga de aard van de democratische mythe in dienst van de kapitalistische uitbuiting en moord.

In de jaren 1930 klaagde de Kommunistische Linkerzijde de linkse en rechtse fracties van de bourgeoisie aan, of ze nu fascistisch of antifascistisch waren, die het naderende imperialistische bloedbad voorbereidden. Toen de Tweede Wereldoorlog uitbrak, was alleen deze stroming in staat om een internationalistisch standpunt in te nemen en op te roepen tot de transformatie van de imperialistische oorlog in een burgeroorlog van de arbeidersklasse tegen de hele kapitalistische klasse in elk land. De Kommunistische Linkerzijde weigerde de macabere keuze tussen democratisch of fascistisch bloedvergieten, tussen de wreedheden van Auschwitz of Hiroshima.

Daarom hebben de verschillende expressies van de Kommunistische Linkerzijde, ongeacht hun politieke verschillen, vandaag besloten om een gezamenlijke oproep aan de arbeidersklasse te lanceren, in het licht van de hernieuwde campagnes die deze valse keuzes ondersteunen, die allemaal ten gunste van kapitalistische regimes zijn en bedoeld om de arbeidersklasse achter de liberale democratie of het rechtse populisme, achter het fascisme of antifascisme te scharen:

WEG MET HET BEDROG VAN DE BURGERLIJKE DEMOCRATIE, DIE DE DICTATUUR VAN HET KAPITAAL EN ZIJN IMPERIALISTISCH MILITARISME VERBERGT!

TEGEN DE BEZUINIGINGEN VAN DE KAPITALISTISCHE DEMOCRATIE EN HET NATIONAAL BELANG, LEVE DE STRIJD VAN HET INTERNATIONALE PROLETARIAAT TER VERDEDIGING VAN ZIJN KLASSENBELANGEN!

VOOR EEN REVOLUTIE VAN DE ARBEIDERSKLASSE OM DE BOURGEOISIE HAAR POLITIEKE MACHT TE ONTNEMEN, DE KAPITALISTISCHE KLASSE TE ONTEIGENEN EN EEN EINDE TE MAKEN AAN DE CONFLICTEN TUSSEN KLASSEBROEDER DIE HET PROLETARIAAT WORDEN OPGELEGD DOOR CONCURRERENDE NATIESTATEN!

BELGIË

‘Arizona’ coalitie bereidt frontale aanval voor tegen werk- en levensvoorwaarden

Nu alle verkiezingen (federaal, regionaal, lokaal) achter de rug zijn, zetten de Vlaams nationalisten van NVA en de Franstalige liberalen van MR, respectievelijk de grootste politieke partijen in Vlaanderen en Wallonië, samen met de Christendemocraten van CD&V en ‘Les Engagés’, alsmede de Vlaamse socialisten van ‘Vooruit’ de onderhandelingen voort in een poging de plannen voor een federale regering uit te werken. Maar nog voordat die regering gevormd is, zijn haar plannen om ‘de staatsfinanciën terug op orde te brengen’ al grotendeels ‘uitgelekt’. Daaruit blijkt dat de arbeidersklasse in België zich mag opmaken voor een nieuwe frontale aanval op haar inkomen en de werkomstandigheden. Terwijl arbeiders aan de ene kant massaal ontslagen worden, wil de nieuwe Arizona-regering aan de nadere kant de hakbijl zetten in de uitgaven voor de sociale zekerheid, inclusief de pensioenen. En voor de werkenden worden het werk nog onzekerder en flexibeler gemaakt zodat de ondernemers nog meer waarde uit hun arbeidskracht geperst kunnen persen.

De gevolgen van de crisis van het kapitalisme worden afgewend op de arbeiders

Om te begrijpen wat de bourgeoisie drijft om een dergelijk aanval te ontketenen, moeten we vooral kijken naar de effecten van de internationale crisis en de oorlogen op de Belgische economie.

- Door de moordende concurrentie op de wereldmarkt waardoor onder meer. De chemiesector in Antwerpen, het paradepaartje van de Belgische exportsector, zware klappen krijgt door de concurrentie uit Azië. In 2023 was de export met 18 procent en de omzet met 14 procent gedaald. Diezelfde moordende concurrentie heeft inmiddels ook al ingrijpende gevolgen voor de auto-en autocarindustrie.
- Landen als België raken steeds meer betrokken bij de oorlog in Oekraïne, waardoor het wapenarsenaal moet worden opgetuigd. Bovendien verzoekt de NAVO van België dat niet 1,1% maar minstens 2% van het BBP wordt besteed aan bewapening.
- Tenslotte schetsen de meest recente cijfers een uiterst zorgwekkend beeld van de Europese economie, wat leidt tot een stagnatie van de Belgische export. Vooral de voortslepende recessie in Duitsland, de belangrijkste handelspartner van België, is fnuikend voor de Belgische economie.

De gevolgen hiervan zijn al duidelijk voelbaar. In het voorjaar werden 1600 arbeiders ontslagen bij Van Hool (autobussen) in Lier. In september verloren 440 arbeiders van de chipfabrikant Belgan in Oudenaarde hun baan. Bij Audi in het Brusselse worden 1400 werkers ontslagen, en de 1600 resterende arbeiders waarschijnlijk in april 2025. Uiteraard met directe gevolgen voor de tewerkstelling bij de onderaannemers en toeleveringsbedrijven. 2024 is nu al het jaar met het hoogste aantal collectieve ontslagen in tien jaar tijd.

Een tweede element dat een grote impact heeft op de politiek van de Belgische bourgeoisie, is de beslissing van de Europese Commissie om de touwtjes op het vlak van de financiën van haar lidstaten strakker aan te trekken [1]. Landen met een schuld van meer dan 90% en/of een jaarlijks begrotingstekort van meer dan 3 procent, worden door de EU gedwongen om fors te bezuinigen op de uitgaven. België, met een staatsschuld van 105% en een begrotingstekort van 4,6% behoort ook tot die landen. De noodzaak om in de komende 5 tot 7 jaar een gat van 27 miljard euro’s te dichten stelt de komende Belgische regering voor de grootste uitdaging in tientallen jaren.

Om die dubbele uitdaging op te kunnen pakken wil de Belgische bourgeoisie een golf van besparingen en rationaliseringen ontketenen die de hele arbeidersklasse zal treffen. Zo overweegt de nieuw te vormen Arizona-coalitie een frontale aanval op de sociale zekerheid en dienstverlening door

- Fors te bezuinigen op de pensioenen door de afschaffing van alle vormen van brugpensioen en een volledige pensioenuitkering alleen toe te kennen bij een ‘effectieve tewerkstelling’ van minimaal 35 jaar door een inperking van de ‘gelijkgestelde’ periodes;
- Drastisch te snijden in de uitkeringen voor werkloosheid, wat zijn beslag moet krijgen door de looptijd van de werkloosheid te beperken tot 2 jaar;
- Flink te korten op de uitgaven voor de langdurig zieken: iedereen die eerder dan twaalf weken na de werkhervatting opnieuw ziek wordt zou voortaan geen recht meer hebben op gewaarborgd loon;
- De uitkeringen worden niet langer systematisch aangepast aan de stijging van de lonen;
- Een afslanking van twee procent van het totaal aan overheidspersoneel en de exploitatiekosten van de openbare diensten door te voeren.

Verder zijn de partijen van de coalitie ook van plan om de uitbuiting van de arbeidskracht flink op te drijven door de arbeidsmarkt nog flexibeler te maken. De ondernemers krijgen ruimere mogelijkheden om werkers in te zetten zonder een vast arbeidscontract, met onregelmatige diensten, voor korte opdrachten, enz. Bovendien wordt het verbod op zondagsarbeid, nachtarbeid en arbeid op feestdagen voor alle sectoren afgeschaft. Overuren en de daarbij behorende extra beloning gaat niet meer in vanaf 8 uur ’s avonds, maar pas vanaf 12 uur ’s nachts. Tenslotte zullen de arbeiders hun inkomen zien verschrompelen omdat de vakantie-uitkering, de eindejaarsuitkering, bonussen, enz. in de toekomst zullen worden uitgesloten van de loonindexering, d.w.z. van de automatische, weliswaar gedeeltelijke, aanpassing van de salarissen aan de stijgende levensduurte

Al met al: duizenden werkers worden ontslagen, maar in de plannen van de Arizona-regering zal het deel dat wordt uitgesloten van de werkloosheidsuitkering toenemen. Het werktempo in bedrijven vernietigt de gezondheid van de arbeiders, maar de nieuwe regering wil de zieken weer dwingen om het werk te hervatten! Stijgende prijzen verminderen onze koopkracht, maar als het aan de komende regering ligt gaat het loon voor nacht- en weekendwerk omlaag. Het wordt tijd dat de arbeiders deze tendens een halt toeroepen: ‘genoeg is genoeg’.

Vakbonden en links bereiden zich voor om het verzet tegen de maatregelen te ontkrachten

De bourgeoisie beseft terdege wat deze plannen kunnen losmaken binnen de arbeidersklasse in een periode waarin ze op internationaal vlak reeds heeft laten zien dat ze de tientallen jaren van teruggang van de strijd te boven is gekomen.[2]

Reeds met de strijdgolf in Groot Brittannië In 2022, de zomer van woede, wist de bourgeoisie heel goed dat de verdieping van de crisis en de gevolgen van de oorlog gingen verergeren en zij in deze context onvermijdelijk nieuwe aanvallen moest ontketenen Het feit dat zich toen al een massale beweging ontwikkelde tegenover de eerste aanvallen, fundamenteel gelijkaardig voor alle fracties van het proletariaat, niet alleen in Groot-Brittannië maar in gans Europa en in sommige delen van de wereld, baart de bourgeoisie grote zorgen. Daarom hecht de bourgeoisie eraan om goed voorbereid te werk te gaan en de krachten te verenigen die nodig zijn om de verwachte weerstand op te vangen en af te leiden.

Zo stellen de bonden vandaag onomwonden dat de aanvallen op de arbeidersklasse algemeen en wijdverspreid zullen zijn. Zoals Miranda Ulens van de ABVV onlangs verklaarde *“Dat betekent een gigantische ontwrichting van onze welvaartsstaat”*. De bonden lijken dus de leiding van het verzet te willen nemen maar daarmee drukt ze in werkelijkheid slechts haar onmin uit over het eenzijdige karakter van de bezuinigingen, waarbij de arbeiders zouden *“worden gebruikt om de winsten van aandeelhouders te vergroten”* en het gelag moeten betalen. Maar het ABVV verzet zich natuurlijk niet tegen de noodzaak van bezuinigingen, want ook zij vindt dat alle mensen de broekriem moeten aanhalen om de nationale economie te verdedigen tegen de moordende internationale concurrentie. Als de bonden oproepen tot betogen en staken, dan is dat dus niet om de strijd aan te gaan tegen besparingen en rationalisaties maar om te ijveren voor een ‘eerlijke’ verdeling van de lasten en vooral om op deze manier te vermijden dat de arbeiders een consequente strijd, op eigen terrein, zouden voeren tegen de aanvallen van regering en patronaat.

Op 16 september hadden de vakbonden al een gezamenlijke betoging georganiseerd onder de leuze: ‘De industrie is van ons’ [3]. De betoging werd voorgesteld als een middel om druk uit te oefenen op de regering, want de vakbonden verdedigen het standpunt dat *“de industrie hier moet blijven”*, zoals ACV-voorzitter Ann Vermorgen zei in haar toespraak op 16 september. De hele betoging was natuurlijk een daad van een grove misleiding van de arbeiders. Allereerst is de opvatting “de industrie is van ons” een leugen. We leven immers niet in een kommunistische samenleving met een gemeenschappelijk eigendom van de productiemiddelen, maar in een kapitalistische maatschappij met privé-eigendom en daarin zijn de ondernemers de eigenaars van de industrie. Bovendien is het ordewoord dat “de industrie hier [in België] moet blijven” een standpunt van het zuiverste nationalistische vaarwater, iets waar de arbeiders zich ook verre van moeten houden. De economische crisis is nu eenmaal wereldwijd, en de arbeiders hebben er geen enkel belang bij om zich voor de kar van de bourgeoisie te laten spannen en onderling uit te vechten in welk land de banen moeten verdwijnen. In wezen had de vakbondsbetoging geen andere bedoeling dan de arbeiders een vals perspectief voor te houden en daarmee haar verzet op een dwaalspoor te brengen.

De vakbonden worden in deze verraderlijke politiek gesteund door ultralinks. Zo schreef de Links Socialistische Partij (LSP): *“De betoging op 16 september kan het begin zijn van een strijd voor het behoud van de productiemiddelen, de jobs en de know-how van het bedrijf.”* “Vonk” voegde zich in het koor met de woorden “*Het goede initiatief van de vakbonden van de autofabrikant Audi in Brussel, gericht op het organiseren van een nationale betoging ‘voor de toekomst van de industrie’, is een eerste stap”*. Volgens de PVDA zijn de vakbondsbetogingen volledig gerechtvaardigd, want *“In de afgelopen twee jaar heeft de Audi-groep de grootste winsten geboekt in de geschiedenis van zijn bestaan, dankzij het harde werk van het personeel”*.

En als de arbeiders niet langer achter de vakbond aan willen lopen, maar strijden voor oplossingen die een reëel perspectief openen voor hen, die ingaan tegen de crisislogica, dan zullen die ultralinkse organisaties klaarstaan om dit verzet op te vangen, om de arbeiders vervolgens weer terug te loodsen in het kielzog van de vakbonden. En daarvoor is geen opvatting te radicaal. Zo roept een van die ultralinkse organisaties bijvoorbeeld op tot een strijd voor de onteigening van de Audi-vestiging in Vorst, de strijd van de arbeiders van Audi te verbreden door ze uit te nodigen voor vakbondsvergaderingen in andere bedrijven, en desnoods, als een soort strijdsyndicalisme, acties op gang te trekken zonder de vakbondsleiders. Maar geen van deze voorgestelde acties moeten in optiek van deze burgerlijke organisatie natuurlijk plaatsvinden buiten het bestaande vakbondskader.

Onder druk van de arbeiders hebben de vakbonden recentelijk wel al verschillende stakingen moeten erkennen zoals bij de Lijn op 10 en 11 september, van het grondpersoneel op de luchthaven in Charleroi op 12 en 13 september, bij Ontex in Eeklo op 13 september, opnieuw bij De Lijn op maandag 23 september, en van het veiligheidspersoneel van Brussels Airport op 1 oktober. En onder het thema ‘Wachten kan niet meer’ heeft de ACV voor donderdag 7 november een nationale staking in de non-profitsector aangekondigd.

De groei van de strijdbare stemming onder de arbeiders uitte zich al op 23 april van dit jaar toen het onderwijspersoneel uit Wallonië en onderwijspersoneel uit Vlaanderen voor de eerste keer sinds decennia samen in Brussel demonstreerden en kwam ook tot uiting met de solidariteitsbetuigingen die de arbeiders bij Audi ontvingen van ex-arbeiders bij Van Hool en onderwijskrachten. Om een dam op te werpen tegen de algemene aanval die ‘Arizona’ voorbereidt, zullen deze kernen van groeiende strijdbaarheid moeten uitbreiden en zich verenigen tot een brede beweging van arbeidersverzet.

Dennis/ oktober 2024.

[1] De Europese Commissie probeert de waarde van de euro op peil te houden. In het tweede kwartaal van 2022 bereikte de euro een historisch dieptepunt ten opzichte van de Amerikaanse dollar. Sindsdien heeft het zich enigszins hersteld, maar de druk op de euro blijft groot.

[2] Zie ook: After the rupture in the class struggle, the necessity for politicisation

[3] Er was ook een spandoek met: ‘Audi is van ons’ in de demonstratie op 16 september.

vervolg van pagina 1

VERKIEZINGEN IN DE VS, EEN POPULISTISCHE GOLF WERELDWIJD…

in de auto- en luchtvaartindustrie in de Verenigde Staten...

Het gevoel tot dezelfde klasse te behoren, slachtoffer te zijn van dezelfde aanvallen en eensgezind en solidair te moeten strijden, begint zich geleidelijk aan te ontwikkelen. Maar deze breuk met het verleden, na decennia van verlamming, wordt nog steeds gekenmerkt door zwakheden en onbeantwoorde vragen. Hoe kunnen we ontsnappen aan het corporatisme waarin de vakbonden ons gevangen houden? Hoe kunnen we vechten zodat we niet machteloos blijven? Wat voor maatschappij willen we?

De ontbinding van de burgerlijke maatschappij en de destabilisering van het politieke apparaat van de bourgeoisie vormen op dit moment totaal geen voordeel voor de strijd van de arbeidersklasse. De bourgeoisie probeert alle verschijnselen en uitwasemingen van de ontbinding te gebruiken door ze ideologisch uit te buiten en tegen het proletariaat te keren. Ze doet dit al op grote schaal met oorlogen, waarbij ze probeert de proletariërs te dwingen het ene imperialistische kamp te kiezen tegen het andere, zoals we zagen met het conflict in Oekraïne, maar vooral met de oorlog in Gaza, met pro-Palestijnse demonstraties die bedoeld zijn om de afschuw over de slachtingen af te leiden naar het terrein van het nationalisme. Ze doet dit ook met de opkomst van het populisme en de destabilisering van haar politieke apparaat door heen een enorme propagandacampagne ten gunste van de burgerlijke democratie.

Linkse partijen zijn bijzonder doeltreffend op dit gebied, ze roepen voortdurend op om het populisme via de verkiezingen tegen te houden, om ‘democratische’ instellingen nieuw leven in te blazen tegen de *‘langzamerhand steeds fascistischer wordende rechtse partijen’*, en beloven wonderen als ze eenmaal aan de macht zijn.

In Frankrijk is dit het geval met het Nouveau Front Populaire, dat in opstand komt tegen de weigering van president Macron om haar kandidaat Lucie Castets tot premier van Frankrijk te benoemen en dit *‘fnuiken van de* democratie’ aan de kaak stelt. Een deel van links rond La France Insoumise en de groenen organiseerde op 7 september ook ‘een tegenaanval’ door de straten te bezetten en te verhinderen dat de arbeidersklasse zou vechten tegen de economische aanvallen en de kapitalistische barbarij.

In de Verenigde Staten jaagt Kamala Harris met haar *‘empathie’* en haar politiek van bevoordeling van de *‘betrokkenheid’,* effectief op het terrein van Trump en slaagt erin een groot vrouwelijk publiek en een jong electoraat voor zich te winnen. Deze herlancering van de ideologische campagne voor de democratie, die relatief succesvol blijkt te zijn, probeert ook het proletariaat af te leiden van de strijd.

De arbeidersklasse moet deze ideologische campagnes, die erop gericht zijn haar te reduceren tot niets meer en niets minder dan de verdediging van de burgerlijke ‘democratische’ staat en het keurslijf van het nationalisme, zonder meer verwerpen. Ze moet op haar hoede zijn voor deze ideologie en vooral voor haar antifascistische versies, zoals die in Groot-Brittannië werden gebruikt ter gelegenheid van de uiterst-rechtse rellen, in demonstraties waarin het valse radicalisme van ultralinks, met name de trotskisten, bijzonder sterk tot uiting kwam. Ze zijn altijd geneigd om het marxisme en de geschiedenis van de arbeidersbeweging te verdraaien om het proletariaat beter terug te drijven op het terrein van de bourgeoisie, en voor steun aan ‘rechtvaardige oorlogen’ of voor ‘stemmen voor verandering’ ■

WH/ 8 september 2024

Lees de brochure van de IKS

EERBETOON AAN EEN MILITANT

Ter nagedachtenis aan onze kameraad Enrique

Met diepe droefheid informeren wij onze sympathisanten en lezers over het overlijden, op 74-jarige leeftijd, van onze kameraad Enrique. Zijn onverwachte dood maakte een plotseling einde aan meer dan 50 jaar toewijding en bijdrage aan de strijd van het wereldproletariaat. Zijn kameraden en vrienden hebben natuurlijk een zeer pijnlijke schok ondergaan. Voor onze organisatie, voor de hele traditie en het heden van de Kommunistische Linkerzijde, is het een aanzienlijk verlies dat we allemaal samen onder ogen zullen moeten zien.

Praten over het militante traject van een kameraad als Enrique roept bij ieder van ons die hem kende, op persoonlijk en politiek vlak, duizenden herinneringen op aan zijn enthousiasme, solidariteit en kameraadschap. Zijn gevoel voor humor was aanstekelijk, niet het ongelovige cynisme dat zo gebruikelijk is bij zogenaamde 'intellectuelen' en 'critici', maar eerder de energie en vitaliteit van iemand die ons aanmoedigde om te vechten, om alles te geven in de strijd voor de bevrijding van de mensheid. Voor hem, net als voor Marx, 'komt vechten overeen met zijn idee van het nastreven van geluk'. Daarom was hij geduldig en begripvol in discussies, en wist hij de zorgen te begrijpen van degenen die het niet eens waren met wat hij verdedigde. Maar hij was ook standvastig in zijn argumenten. Het was, zoals hij zei, zijn manier om eerlijk te zijn in een strijd voor opheldering die de arbeidersklasse als geheel ten goede kwam. En hoewel hij een enorm theoretisch en creatief vermogen had om artikelen te schrijven en bij te dragen aan discussies, was Enrique niet wat je een 'theoreticus' zou noemen. Hij was een enthousiaste deelnemer aan de verkoop van de pers, deelde pamfletten uit bij demonstraties, bijeenkomsten, enzovoort.

Hij maakte deel uit van een generatie die was opgeleid om een positie in te nemen in de democratische staat en het stokje over te nemen van de oude rotten van het Francoïsme, waaruit mensen als Felipe González, Guerra, Albors, enz. zijn voortgekomen. En hij had meer dan genoeg politieke, intellectuele en persoonlijke kwaliteiten om 'carrière te maken' in de staat zoals anderen hebben gedaan; maar vanaf het begin stond hij aan de kant van de arbeidersklasse in haar strijd tegen de burgerlijke staat voor het vooruitzicht van het kommunisme.

Enrique was een van de vele jonge arbeiders die tot de arbeidersstrijd werden gedreven door de vele stakingen in Spanje eind jaren 1960 en begin jaren 1970, die in feite de uitdrukking waren van de internationale opkomst van klassenstrijd die een einde maakte aan de contrarevolutie na de Tweede Wereldoorlog. Dit was een van de eerste redenen waarom Enrique zich losmaakte van de wirwar van linkse groeperingen van allerlei pluimage die er in die tijd in overvloed waren. Terwijl deze groepen de arbeidersstrijd in Asturië, Vigo, Pamplona, Bajo Llobregat, Vitoria, enz. presenteerden als uitingen van een 'vrijheidsstrijd', was Enrique's werk op geen enkele manier beperkt tot links. Enrique begreep dat ze deel uitmaakten van een ondeelbare beweging van strijd (Mei '68, Italiaanse Herfst, Cordobazo in Argentinië in 1969, Polen in 1970, enz.) die de kapitalistische staat confronteerde in zijn 'dictatoriale' of 'democratische' of zelfs 'socialistische' versie. Dit internationalistische perspectief van de klassenstrijd was een van de bronnen van het enthousiasme dat Enrique zijn hele leven vergezelde. Terwijl de overgrote meerderheid van de arbeidersmilitanten in de jaren 1970 gedemoraliseerd en gefrustreerd raakte door deze foutieve interpretatie van de arbeidersstrijd als een 'strijd voor vrijheden', kon Enrique zijn overtuiging in de strijd van het wereldproletariaat versterken. Hij was een tijdlang geëmigreerd naar Frankrijk en niets was stimulerender voor hem dan te gaan en te interveniëren in strijd over de hele wereld (zoals hij onlangs kon doen tijdens de 'zomer van ontevredenheid' in Groot-Brittannië) of deel te nemen aan discussies op de vijf continenten met kameraden die toenadering zochten om deel te nemen aan de historische en internationale strijd van de arbeidersklasse. Hij toonde altijd een energie die indruk maakte op de jongere kameraden en die voortkwam uit zijn vertrouwen en overtuiging in het historische perspectief van de strijd van het proletariaat, van het kommunisme.

Vanwege zijn oprechte en consequente internationalisme brak Enrique uiteindelijk met organisaties die, in een schijnbaar radicaler discours dan dat van de 'hervormers', ervoor pleitten dat het proletariaat partij moest kiezen in inter-imperialistische conflicten, die toen 'nationale bevrijdingsstrijd' werden genoemd. Net als vandaag de dag, bijvoorbeeld in Gaza, riepen de toenmalige linkse organisaties de arbeiders op om de guerrilla's in Vietnam te steunen, of die in Latijns-Amerika, enzovoort. Maar dit valse 'internationalisme' was precies het tegenovergestelde van wat revolutionairen altijd hadden verdedigd tegenover de Eerste en Tweede Wereldoorlog. De zoektocht naar continuïteit met het echte internationalisme bracht Enrique ertoe zich te wenden tot de historische afstamming van de Kommunistische Linkerzijde.

Hetzelfde geldt voor zijn constante aanklacht tegen de vakbonden als organen van de kapitalistische staat. Het alternatief was niet 'teleurgesteld' te zijn in de arbeidersklasse of haar strijd tegen uitbuiting te verwerpen, maar zich de bijdragen van de Kommunistische Linkerzijde (Italiaanse, Duits-Nederlandse en daarna Franse) opnieuw toe te eigenen om de zelforganisatie van de strijd, de arbeidersvergaderingen, de embryo's van de arbeidersraden, te verdedigen.

Het was de zoektocht naar deze continuïteit met revolutionaire standpunten die Enrique ertoe bracht contact op te nemen met Révolution Internationale (RI)[1] in Frankrijk in oktober 1974, nadat hij de publicatie Accíon Proletaria had gevonden in een boekwinkel in Montpellier (waar hij werkte)[2]. Enrique heeft altijd gezegd dat hij verbaasd was over de snelheid waarmee Révolution Internationale (de afdeling in Frankrijk van de IKS) zijn correspondentie beantwoordde en zaken met hem kwam bespreken. Vanaf dat moment vond er een rigoureus en geduldig proces van discussie plaats dat leidde tot de oprichting van de Spaanse sectie van de IKS in 1976, met een groep jonge elementen die ook uit de strijd voortkwamen en die Enrique zelf probeerde samen te brengen en te stimuleren om in hen de militante overtuiging van de noodzaak en mogelijkheid van internationale revolutie te ontwikkelen. Bij deze interventie kon Enrique rekenen op de steun en begeleiding van de internationale en gecentraliseerde revolutionaire organisatie die de IKS al was, die de overdracht verzekerde en continuïteit gaf aan de historische strijd van de Kommunistische Linkerzijde. Enrique, die de eerste fasen van zijn militante leven bijna alleen moest doen, benadrukte herhaaldelijk het belang om het beste te maken van de 'schat' en de continuïteit die de Internationale Kommunistische Stroming vertegenwoordigde. Hij werd zelf een actieve en volhardende factor in deze overdracht van het revolutionaire erfgoed.

Met de eerlijkheid en het kritisch vermogen (inclusief zelfkritiek) die hem altijd kenmerkten, erkende Enrique dat deze kwestie van voorhoedeorganisatie moeilijk te assimileren was voor hem. Onderschatting van de functie, of zelfs afwijzing van de noodzaak van revolutionaire organisatie, was in die tijd relatief gebruikelijk onder jongeren die op zoek waren naar politieke oriëntatie, gezien de kracht die uitging van een zeer jong proletariaat in de grote strijd van de jaren 1960 en 1970, waardoor de activiteit van revolutionaire organisaties 'overbodig' leek. Dit is begrijpelijk gezien de ervaringen van verraad door de 'socialistische', 'kommunistische', trotskistische partijen, enz., die sporen, trauma's en wantrouwen achterlieten in de arbeidersklasse, nog verergerd door de demoraliserende werking van het vervreemdende militantisme in de linkse groepen van de jaren 1970 en 1980. Enrique gaf met name toe beïnvloed te zijn door het anarchisme[3] en te hebben deelgenomen aan een Situationistische groep op de universiteit. Binnen de IKS zelf kwam zijn onderschatting tot uiting van de noodzaak tot organisatie in de radenistische tendensen, waarvan Enrique aanvankelijk zelf de woordvoerder was, wat resulteerde in een weigering om dergelijke tendensen te bestrijden en een centrisme ten opzichte van het radenisme. De strijd tegen deze tendensen was doorslaggevend in Enrique's evolutie op het vlak van organisatie. Hij liet zich niet meeslepen door frustratie of gevoelens van ontgoocheling, maar streefde ernaar de onmisbare noodzaak van revolutionaire organisatie te begrijpen en wijdde zich onvermoeibaar aan de verdediging ervan, onlosmakelijk verbonden met de niet aflatende strijd tegen opportunisme, tegen de druk van de burgerlijke ideologie in de rangen van de arbeidersklasse.

Enrique was altijd een geduldig polemist, in staat om de oorsprong uit te leggen van de verwarringen en dwalingen die een ideologische invloed uitten die vreemd was aan het proletariaat, en tegelijkertijd de theoretische en politieke bijdragen van de arbeidersbeweging te onderstrepen die hielpen deze te overwinnen. Deze geest van permanente strijd was nog een van zijn bijdragen, het reageren op elke fout, elk misverstand, het tot op de bodem uitzoeken van de wortels, het trekken van lessen voor de toekomst.

Waar hij altijd met energie en onverzettelijkheid tegen in opstand kwam, was de besmetting van politieke debatten door hypocrisie, dubbelhartigheid, laster, aanklachten en manoeuvres, met andere woorden door het gedrag en de moraal van de vijandige klasse, de bourgeoisie. Ook hier is Enrique altijd een dam geweest voor de verdediging van de waardigheid van het proletariaat.

Het militante traject van onze kameraad Enrique, al zijn bijdrage, al die militante passie, al die energie en werkcapaciteit die hij heeft getoond gedurende meer dan 50 jaar van voortdurende strijd voor de wereldrevolutie zijn niet alleen karakteristieke uitingen van Enrique›s persoonlijkheid. Deze karaktereigenschappen komen overeen met het revolutionaire karakter van de klasse die hij op genereuze en voorbeeldige wijze diende. Bilan, de Italiaanse Kommunistische Linkerzijde, die afstand wilde nemen van het personalisme, bepleitte dat 'elke militant zichzelf moet herkennen in de organisatie en de organisatie zichzelf op haar beurt moet herkennen in elke militant'. Enrique vertegenwoordigde de essentie van de IKS als weinig anderen. We zullen je altijd missen, kameraad, en we zullen ernaar streven om naar jouw voorbeeld te leven. Laten we je strijd voortzetten!

IKS/ juni 2024.

[1] Révolution Internationale is de Franse groep die zich heeft ingezet voor de oprichting van het IKS (dat in 1975 werd opgericht) na het samengaan van verschillende organisaties zoals World Revolution in Groot-Brittannië, Internationalisme in België en Revoluzione Internazionale in Italië.

[2] Acción Proletaria was - vóór 1974 - de publicatie van een groep uit Barcelona waarmee RI contact had opgenomen en die aanvankelijk dichter bij de standpunten van de Kommunistische Linkerzijde stond. De groep redigeerde de eerste twee nummers van de publicatie en ging uiteindelijk uit elkaar onder het gewicht van nationalisme en links. Daarna bleef Acción Proletaria in Toulouse verschijnen en militanten van Révolution Internationale smokkelden het naar Spanje (nog steeds onder het regime van Franco); vanaf 1976, met de vorming van een afdeling van de IKS in Spanje, nam deze laatste de publicatie over.

[3] In de jaren 1970 had het anarchisme veel gewicht in Spanje. Op 2 juli 1977, bijvoorbeeld, stroomden 300.000 mensen naar Montjuic om een bijeenkomst bij te wonen die georganiseerd was door Federica Montseny. Federica Montseny was een Spaans anarcho-syndicaliste, die in 1936 als minister van Volksgezondheid toetrad tot de Tweede Spaanse Republiek.

Lezersbrief

Het nieuwe "Volksfront" een nieuw instrument tegen het proletariaat

Hieronder publiceren we een uittreksel uit de bijdrage van een kameraad die deelnam aan de internationale openbare bijeenkomst, die in juli door de IKS werd georganiseerd. Allereerst willen we hulde brengen aan de zeer ernstige benadering en strijdvaardige geest van kameraad C., die probeert een eerste balans op te maken van de debatten door de argumenten te verwoorden die haar standpunt hebben versterkt en veranderd, terwijl ze de overdenking die de discussie heeft opgewekt, verder verrijkt. Op deze manier is de kameraad volledig en op verantwoordelijke wijze betrokken bij een proletarisch debat dat tot doel heeft de historische doelen en middelen van de strijd van het proletariaat te verduidelijken.

In het deel van haar bijdrage dat we publiceren, toont de kameraad haar zorg voor de politieke helderheid door zich te baseren op de historische methode van het marxisme om het verschil uit te leggen tussen het Volksfront van 1936 en het Nieuwe Volksfront (NFP) van 2024. Op deze manier toont ze niet alleen de burgerlijke aard van deze twee linkse coalities in een andere context, maar ook de hele democratiserende misleiding die schuilgaat achter de referentie naar Léon Blum door links vandaag.

IKS, 5 september 2024

Ik wil graag reageren op de openbare bijeenkomst van vanmiddag over de verkiezingen. Allereerst wil ik u bedanken voor deze discussie. Ik had het gevoel dat we geen tijd zouden hebben om alle voorgestelde onderwerpen te behandelen, wat jammer is, maar de discussie was toch erg interessant. Het internationale karakter van de bijeenkomst, met kameraden uit veel verschillende landen die verschillende perspectieven boden, was erg verrijkend, en ik hoop dat de IKS, ondanks de problemen en moeilijkheden van het houden van bijeenkomsten in meerdere talen, in staat zal zijn om meer van dit soort bijeenkomsten te organiseren [...].

Het tweede punt dat ik aan de orde wil stellen, en dat ik helaas niet heb kunnen bespreken tijdens de discussie, is de rol van de Volksfronten, en in het bijzonder de analyse die de ICT ervan maakt. [1] Ik heb niet de gelegenheid gehad om in detail in te gaan op het standpunt van de ICT, dus ik kan alleen verwijzen naar wat kameraad P. heeft gezegd, namelijk dat de ICT een parallel trekt tussen de NFP en het Volksfront van Léon Blum in 1936. De ICT zegt dat de rol van de Volksfronten is om de arbeidersklasse mee te sleuren in de spiraal van de imperialistische wereldoorlog. Dit is een misleidende en lege parallel, maar niet verwonderlijk als je het kader van de ontbinding buiten beschouwing laat. Helaas is het onderwerp niet erg uitgewerkt, en bij het herlezen van de discussie merk ik dat er erg weinig bijdragen over dit onderwerp waren.

Om te begrijpen hoe de situatie verschilt, moeten we de huidige situatie vergelijken met die van 1936 en de verkiezing van het Volksfront. In 1936 had de arbeidersklasse net een grote nederlaag geleden. Deze nederlaag liet het terrein vrij voor de bourgeoisie om al haar ambities na te streven en op te leggen, wat uiteindelijk leidde tot het bloedbad van de Tweede Wereldoorlog. In die tijd was het Volksfront de uitdrukking van de zwakte en de nederlaag van het proletariaat, dat geen andere keuze had dan zich achter de bourgeoisie te scharen en zich te laten omarmen door alle burgerlijke ideologieën, zoals het antifascisme.

Vandaag is de situatie radicaal anders: het proletariaat heeft geen nederlaag geleden, integendeel, het begint zich te herstellen van zijn vorige nederlaag en van de periode van contrarevolutie, zoals blijkt uit de internationale bewegingen van de afgelopen jaren, die veel grootschaliger zijn dan die van de afgelopen decennia. Zoals we eerder zagen, vormt het populisme weliswaar een bedreiging voor de bourgeoisie, maar het heeft ook het voordeel dat het gebruikt kan worden om de arbeidersklasse te mobiliseren op het parlementaire vlak. In die zin heeft links zichzelf op het voorplan geplaatst van de verdediging van de democratie, door zich te presenteren als het enige alternatief voor het populisme. Maar toch blijft links, na decennia van misleiding, leugens en aanvallen zodra het aan de macht komt, tamelijk ongeloofwaardig.

Daarom presenteert ze, in een poging om te overtuigen en te mobiliseren, een steeds onrealistischer programma. Ik denk bijvoorbeeld aan het minimumloon van 1600 euro dat de NFP in Frankrijk heeft voorgesteld. Een andere aanwijzing is het gebrek aan eenheid binnen de NFP. In tegenstelling tot het Volksfront van de jaren 1930 was de NFP nog maar nauwelijks aan de macht gekomen of het was al uiteen aan het vallen door zijn heterogeniteit en politieke incoherentie. Deze paar elementen/sporen laten duidelijk zien dat de situatie onvergelijkbaar is met die van de jaren 1930 en dat de ICT, door een dergelijke parallel te trekken, zich alleen maar totaal kan vergissen in haar analyse.

Wat links betreft, ben ik van mening dat een beroep op de herinnering aan het Front Populaire in de huidige context, waarin het niet eens in staat is om de arbeiders te mobiliseren en de instemming van de arbeiders te krijgen, een ernstige vergissing is van links en dat het links op lange termijn duur kan komen te staan omdat het een belangrijke factor is in de ondermijning van zijn geloofwaardigheid [...] ■

C.

[1] Internationalist Communist Tendency, een organisatie die behoort tot de Kommunistische Linkerzijde.

ABONNEMENTEN

Abon. enkel	Gekoppeld Abonnement : 12€
4€	INTERNATIONALISME/ WERELDREVOLUTIE(2 N°)
8€	INTERNATIONALE REVUE ENGELS/FRANS(2 N°)

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling voor de IKS-pers in andere landen
Overschrijving kan via PayPal:

STEUNFONDS

• Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.
• Je kan storten via PayPal (zie hierboven) of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

DISCUSSIE MET DE IKS

De kameraadschappelijke en beargumenteerde confrontatie van standpunten en analyses behoort tot de kern van de ontwikkeling van het klassenbewustzijn. Theoretische reflectie en het vermogen om te leren van de ervaringen van gisteren en de strijd van vandaag zijn essentiële mijlpalen voor de toekomst.

De IKS roept zijn lezers op om zich zoveel mogelijk bij dit proces aan te sluiten door schriftelijke bijdragen te sturen, of het nu gaat om verslagen van vergaderingen die u hebt bijgewoond, wat er op uw werkplek, in uw sector of in uw eigen omgeving gebeurt, of om theoretische bijdragen, enz. Omdat we niet alles kunnen publiceren, zullen we proberen in onze pers te reageren op de meest in het oog springende en bepalende elementen om aldus deel te nemen aan het begrip van de huidige situatie en ervaring van de arbeidersklasse.

Contacteer ons ivm andere discussiemogelijkheden en blijf zo op de hoogte van de komende discussiebijeenkomsten benelux@internationalism.org

Lees het Internationale Revue (En/Fr)

Derde manifest van de IKS

OPENBARE BIJEENKOMSTEN

Discussiebijeenkomst: vrij onderwerp

In aanvulling tot de open bijeenkomsten, waar het onderwerp vooraf wordt bepaald en voorgesteld door de IKS, kan je tijdens een discussiebijeenkomst onderwerpen van je eigen keuze voorstellen en bespreken samen met de IKS en de andere deelnemers.

Deze onderwerpen kunnen vragen betreffen uit de actualiteit, maar ook uit historische ervaringen en lessen uit het verleden van de klassenstrijd: oorzaken van de oorlog en hoe er een einde aan maken? De relatie tussen de klimaatcrisis en het kapitalisme? Zijn er oplossingen voor de economische crisis? De oorsprong van populisme en kunnen verkiezingen een oplossing bieden? Waar staat de arbeidersstrijd vandaag? Wat zijn de vooruitzichten voor het kapitalisme…

Om deze discussies zo goed mogelijk voor te bereiden, kan je ons best van tevoren per e-mail laten weten welke onderwerpen je wilt bespreken: via het contactformulier, of via Benelux@internationalism.org..

Kom hierover met ons debateren en aldus bijdragen tot de versterking van die strijd van morgen, van klasse tegen klasse.

Zaterdag 16 November vanaf 14u tot 18u
De Pianofabriek, Fortstraat 35, 1060 Sint-Gilles

Of neem deel aan de Internationale Online bijeenkomst (Engels) op Zaterdag 16 november, 15.00 tot 18.00 uur
"De wereldwijde gevolgen van de Amerikaanse verkiezingen"
Wil je deelnemen aan de online Internationale bijeenkomst, schrijf je dan in: uk@internationalism.org.

IKS - website

- Gezamenlijke verklaring van de groepen van de Internationale Kommunistische Linkerzijde over de oorlog in Oekraïne
- Militarisme en ontbinding (mei 2022)
- Waarom is de analyse van de ontbinding van het kapitalisme essentieel om de huidige gebeurtenissen te begrijpen?
- De verborgen erfenis van kapitalistisch links (I, II, III, IV, V)
- De "Internationalistische Communistische Tendens " en het initiatief "Geen oorlog maar de klassenoorlog": een opportunistische bluf die de Kommunistische Linkerzijde verzwakt
- Het tijdschrift Bilan (1933-1938): over de Nederlandse linkerzijde en de overgang naar het communisme
- Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Spanje, Duitsland, Mexico, China...Overal dezelfde vraag: Hoe de strijd ontwikkelen? Hoe kunnen we de regeringen terugdringen?
- De FAU kiest de kant van de Oekraïense bourgeoisie
- De versnelling van de kapitalistische ontbinding stelt openlijk de kwestie van de vernietiging van de mensheid.
- Slachtpartijen en oorlogen in Israël, Gaza, Oekraïne, Azerbeidzjan... Het kapitalisme zaait dood en verderf! Hoe kunnen we dit stoppen? (Internationaal pamflet)
- Weg met de slachtingen, geen steun aan welk imperialistisch kamp dan ook! Nee tegen pacifistische illusies! Proletarisch internationalisme!
- Correspondentie met Anti-Militaristisch Initiatief
- De werkelijkheid achter de burgerlijke leuzen
- Een eeuw na zijn dood... Lenin blijft een voorbeeld voor alle communistische militanten
- Historische continuïteit, een onmisbare en permanente strijd voor de revolutionaire organisaties
- Pro-Palestijnse demonstraties over de hele wereld: Kiezen voor de ene kant tegen de andere betekent altijd kiezen voor kapitalistische barbarij!
- Steun voor een 'vrij Palestina' betekent steun voor imperialistische oorlog
- Ter nagedachtenis aan onze kameraad Enrique
- Weer een nep Internationale...Ondanks haar nieuwe overjas blijft de trotskistische IMT een vijand van de arbeidersklasse

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden

Accion Proletaria (Spanje)
Schrijven naar het adres in Frankrijk
Communist Internationalist (India)
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA
Dünya Devrimi (Turquie)
Schrijven naar het adres in Zwitserland
Internacionalismo (Vénézuela, Peru, Ecuador)
Schrijven naar het adres in Frankrijk.
Internationalism (USA)
Schrijven naar het adres in Groot-Brittanië
Internationalisme (België)
PB 102, 2018 Antwerpen (CS), België

Internationell Revolution (Zweden)
Schrijven naar het adres in Zwitserland
Internasyonalismo, (Filippijnen)
Schrijven naar het adres in Indië
Revolucion Mundial (Mexico)
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico
Revolution Internationale (Frankrijk)
Revue Internationale
BP 30605
31006 Toulouse Cedex 6, Frankrijk
Revolução Internacional (Brazilië)
Schrijven naar het adres in Frankrijk

Rivoluzione Internazionale (Italië)
CP 469, 80100 Napoli, Italie
Wereldrevolutie (Nederland)
Schrijven naar het adres in België.
Weltrevolution (Duitsland)
Schrijven naar het adres in Zwitserland
Weltrevolution (Zwitserland)
Internationale Revue
Postfach 367,
CH-8021 Zürich, Zwitserland
World Revolution (Groot-Brittanië)
BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot-Brittanië
World Revolution (Australie)
Schrijven naar het adres in Groot-Brittanië

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op al onze open activiteiten, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) via PayPal: zie kader Abonnemenetn (+2,5€ per brochure verzendkosten).

- **Platform en Manifest € 3**
- **Krisis en verval van het kapitalisme € 3**
- **De vakbonden tegen de arbeidersklasse € 3**
- **Natie of klasse? € 3**
- **Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr) € 3**
- **De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 10**
- **De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 18**
- **De Britse Kommunistische Linkerzijde (en) € 7**
- **De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr) € 6**
- **De Russische Kommunistische Linkerzijde (en) € 10**
- **De staat in de overgangsperiode van kapitalisme naar kommunisme (en/fr) € 3**
- **Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (nl) € 3**
- **De Golfoorlog (1991) € 1,25**
- **Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr) € 4,50**
- **La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr) € 3**
- **Het kommunisme is geen mooi ideaal ..., maar ... € 3**
- **Bundel: ecologie en kapitalisme € 2**
- **Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie € 2,50**
- **Bundel: Het proletariaat tegenover de Belgische staat + de sociaaldemocratie in de 19e eeuw + de oprichting van de Belgische Werklieden Partij €2,50**

Arbeiders alle landen, verenigt u !

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING

GROOT-BRITTANNIË: XENOFOBE RELLEN EN ANTIRACISTISCHE DEMONSTRATIES

De burgerlijke democratie biedt geen uitweg aan racisme!

Na de dood door de steekpartij van drie kinderen in Southport op 29 juli ging extreemrechts in de aanval op sociale media. Met behulp van de verspreiding van valse informatie en geruchten buitten ze deze verachtelijke misdaad onmiddellijk uit door immigranten als zondebok aan te wijzen. Tussen 30 juli en 5 augustus namen de racistische aanvallen in het Verenigd Koninkrijk razendsnel snel toe, gericht tegen de huizen van asielzoekers en advocaten gespecialiseerd in de rechten van migranten, moskeeën en winkels van immigranten. De rellen breidden zich uit naar meer dan 35 plaatsen. Zelfs in Noord-Ierland werden aanslagen gemeld. Hoewel de ideologische invloed van de (officieel ontbonden) English Defence League opmerkelijk was, waren de rellen niet georganiseerd, maar kwamen ze vooral voort uit extreemrechtse internetnetwerken. Dit waren de ergste rellen sinds 2011, die de diepe verdeeldheid binnen de Britse maatschappij blootlegden.

Deze golf van racistische aanvallen staat niet op zichzelf. In de afgelopen jaren zijn de anti-migranten retoriek en haatmisdrijven steeds vaker voorgekomen in het Verenigd Koninkrijk. Dergelijke uitbarstingen zijn een wijdverbreid verschijnsel geworden in de wereld. Brutale aanvallen op migranten en vluchtelingen door menigten die vooral bestaan uit de maatschappelijk meest achtergestelde lagen van de bevolking vinden nu plaats in veel landen over de hele wereld, van Chili tot Kirgizië en van Zweden tot India.

Enkele opvallende voorbeelden:

- In Chemnitz, Duitsland, ontaardden op 26 en 27 augustus 2018 twee dagen van gewelddadige extreemrechtse demonstraties in een jacht op mensen waarvan van vermoed werd dat ze immigranten waren. Zwaaiend met Duitse vlaggen en enkelen die nazi-groet brachten, baande een woedende menigte van 8.000 mensen zich een weg door de straten. In groepen vielen ze voorbijgangers met een donkere huidskleur aan en moedigden ze mensen aan om mee te doen met de jacht. Deze agressie, die begon na de fatale steekpartij op een 35-jarige Duitser door een Syrische migrant, was een uiting van de heropleving van haat en de verspreiding van een geest van pogrom.

- In Turkije was de nacht van 30 juni 2024 het begin van drie nachten van haat en racistische aanvallen tegen Syrische vluchtelingen en hun bezittingen. In Kayseri veranderde de aanvankelijke verontwaardiging in een pogrom waarbij huizen van vluchtelingen werden platgebrand, voertuigen werden vernield en in brand gestoken, winkels werden geplunderd en beschadigd, dit alles onder begeleiding van leuzen tegen de vluchtelingen. In de dagen daarna verspreidden de aanvallen zich naar andere steden, waar Syriërs opnieuw werden geterroriseerd. In Antalya werd een 17-jarige Syriër gedood en raakten twee van zijn vrienden ernstig gewond. Het motief voor de aanvallen was volledig verzonnen.

- In september 2019 werden migranten in Zuid-Afrika brutaal aangevallen en hun bezittingen vernield door lokale burgers in verschillende steden en provincies in het hele land. De aanvallen begonnen als een demonstratie met gezangen waarin werd geëist dat buitenlanders zouden terugkeren naar waar ze vandaan kwamen. Tijdens de demonstratie begon de menigte eigendommen te plunderen, bedrijven van Afrikaanse migranten te vernielen en in brand te steken. Ze vielen ook mensen aan die probeerden de plundering of vernieling van hun winkels te beschermen of te voorkomen. Als gevolg van deze aanvallen werden twaalf Afrikaanse migranten gedood en raakten duizenden gewond.

De vrucht van jarenlange campagnes tegen immigranten

De escalatie van aanvallen op migranten, Arabieren en zwarten staat niet op zichzelf: ze zijn het resultaat van een jarenlange racistische politiek en retoriek van politici van zowel rechtse als linkse partijen. De heersende klasse heeft altijd de racistische kaart gespeeld wanneer het haar uitkwam. Maar populisten en extreemrechts zijn nog steeds de meest heftige en brutale uitingen van anti-migrantenretoriek, waarbij ze de 'ander' afschilderen als een bedreiging voor het welzijn van de autochtone bevolking. De diepgewortelde haat die ze tegen hen aanwakkeren, vindt een steeds vruchtbaardere bodem in een kapitalistische maatschappij, die staat weg te rotten.

In dit verwrongen wereldbeeld zijn migranten verantwoordelijk voor het lijden van iedereen. Deze zondebokvorming impliceert een daad van ontmenselijking, waarbij het extreemrechtse en populistische discours de vluchtelingen presenteren als wezens van een andere soort. Marine Le Pen van Rassemblement National, heeft de toestroom van vluchtelingen naar Europa bijvoorbeeld vergeleken met een invasie van barbaren. Laurence Fox, van de Reclaim Party [1], suggereerde onlangs dat moslims indringers zijn. Jarosław Kaczyński, leider van de Poolse partij Wet en Rechtvaardigheid, waarschuwde dat migranten allerlei ongedierte met zich mee kunnen brengen. Donald Trump verklaarde dat de meeste immigranten uit Mexico verkrachters, drugsdealers en criminelen zijn.

De bourgeoisie gebruikt de rellen om de uitbreiding en versterking van haar repressieve apparaat te legitimeren. De voorzitter van de politievakbond in het Verenigd Koninkrijk gebruikte de rellen om op te roepen tot meer bevoegdheden voor de ordedienst. In de nasleep van de rellen heeft de Britse regering law-and-order maatregelen aangekondigd om extreem-rechts te bestrijden, waaronder de oprichting van een "permanent leger" van gespecialiseerde politieagenten die snel kunnen worden ingezet in gebieden met rellen en extreem-rechts geweld. Maar zoals we al schreven in een eerder artikel: "No to divide and rule! Our only defence is the class struggle!": de versterking van de repressie zal onvermijdelijk gebruikt worden tegen de toekomstige strijd van de arbeidersklasse.

Een wereldwijde migratiecrisis

Deze toename van anti-immigrantendiscours houdt verband met het groeiende aantal ontheemden dat naar veilige delen van de wereld vluchten en met het onvermogen van de nationale bourgeoisieën om hun opvang en integratie in het land van aankomst te organiseren. Maar het is ook belangrijk om op te merken dat de staat het steeds moeilijker vindt om de "ieder voor zich" in de maatschappij tegen te gaan, evenals de versplintering en diepgaande erosie van de maatschappelijke samenhang. In dergelijke omstandigheden uit de ontevredenheid zich vaak gemakkelijker in willekeurig geweld, dat als uitlaatklep dient voor de bewoners van de regio's die het meest te lijden hebben onder de verschijnselen van de ontbinding.

Daarbij komt nog de algemene verontwaardiging over de onmenselijke behandeling van migranten, die ook een uitweg zoekt: demonstraties tegen het racistische politiek van regeringen en politieke partijen, pogingen van minderheden om de huizen van migranten te verdedigen of blokkades te vormen om de uitzetting van migranten te voorkomen. Maar bepaalde fracties van de bourgeoisie proberen deze verontwaardiging altijd om te zetten in een verdediging van de burgerlijke democratie, die bedreigd zou worden door extreem-rechtse of fascistische organisaties.

Het gevaar van de antifascistische ideologie

Het etiket 'fascistisch', dat wordt opgeplakt op organisaties die oproepen tot, en in sommige gevallen leiding geven aan aanvallen van racistische aard, is bedoeld om de bevolking, inclusief arbeiders, te mobiliseren tegen het gevaar dat zij zouden vormen voor de democratie. Tegenover de zogenaamde fascistische dreiging werken politieke partijen van gematigd rechts tot extreem links meestal samen om de bevolking te mobiliseren in het kielzog van de burgerlijke staat.

Een dergelijke manoeuvre werd begin 2024 uitgevoerd tijdens demonstraties in Duitsland als reactie op de organisaties Alternative für Deutschland en de Identitarian Movement, die een plan hadden besproken voor de massale uitzetting van asielzoekers. Opgeroepen door een alliantie van burgerrechtenbewegingen, vakbonden en politieke partijen, en actief gesteund door de meeste ultralinkse organisaties, gingen honderdduizenden mensen de straat op om drie opeenvolgende weekenden te protesteren tegen wat Olaf Scholz omschreef als *"een aanval op onze democratie".*

Deze mobilisaties tegen racisme blijven vormen van deelstrijd rondom een enkele kwestie, die *"zich voornamelijk voordoen op het niveau van de bovenbouw, waarbij hun eisen zich richten op thema's die de fundamenten van de kapitalistische maatschappij buiten beschouwing laten, ook al kunnen ze naar het kapitalisme wijzen als de verantwoordelijke".* [2]

Wanneer het niet gaat om openlijke eisen voor

wordt vervolgd op pagina 3

onze standpunten

● Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

● De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontaarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

● De verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

● Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

● Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

● In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

● Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

● Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overal omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

● Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comité's van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

● Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massaactie van het proletariaat.

● De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

● De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het kommunisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

● De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

● De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

● De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

● De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

● De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.

Verantw. uitgever. H. Deponthière PB 102, 2018 Antwerpen (Centraal Station).